

Kjære publikum

Århundreskiftet er en konstruert milepæl, likevel er det tydelig at tiden er inne for et overblikk, også innenfor scenekunstmrådet. Vi ser et klart generasjonsskifte innen den frie scenekunsten. Unge kunstnere med profesjonell bakgrunn fra anerkjente skoler og ensembler i utlandet kommer hjem med kunnskap og referanser vi ikke har tilgang til i Norge. De skaper forestillinger basert på andre historier og i helt andre formspråk. Dette åpner for interessante utviklingstrekk også når det gjelder rekruttering. Scenekunsten mister en generasjon med mindre vi finner nye møtepunkter og referanser som kommuniserer med unge mennesker i dag.

Denne problemstillingen har den Bergensbaserte gruppen Krement X tatt tak i med sin nye forestilling *N.N.* på Black Box i høst - ungt, fysisk og urbant teater, men som de selv sier «teater av folket om folket for folket». Krement X har gjort stor suksess Norge rundt, og særlig har de snakket til et yngre publikum. Interessant er det også at en danser som Andreas Bjørneboe, som har hatt en eventyrlig karriere i utlandet, vender hjem og presenterer sitt første koreografiske arbeid på Black Box i høst. Med intellektuell nysgjerrighet og rollespillets høye krav til underholdning, er *Hollow Creature* en annen ny tilvekst til norsk scenekunst som publikum har vist stor interesse på Black Box.

I september sluttføres triologien basert på tekster av den kontroversielle amerikanske forfatteren Kathy Acker med premieren på *Tigerhagen*.

Black Box består pr. 1. aug. 2000 av:
 Teatersjef: Inger Buresund
 Administrasjonsleder: Kristin Danielsen
 Informasjonssjef: Ole Slyngstadli
 Informasjonskonsulent: Merete Fjeldbo
 Prosjektleder: Torunn Liven
 Produksjonsleder: Saskia Wieringa
 Teknisk sjef: Jean Vincent Kerebel
 Scenemester: Søren Buch
 Lydmester: Trond Johnsrud

Teatret tilbyr sine to scener for utleie.
 Fri profesjonell scenekunst blir
 prioritert som leietakere.

Begge scener har alternative
 spilleløsninger; flytende tregulv, lysgriid
 som dekker hele taket og publikumsplasser
 i stigende høyder.

Billettbestilling: 815 33 133

For ytterlige informasjon
 om teatret, våre programprofiler
 og booking kontakt teatrets administrasjon.
 Tlf.: 22 01 40 20
 Fax: 22 01 40 21

Black Box
 Stranden 3
 0250 Oslo
 Hjemmesider:
 www.blackbox.no
 E-post: blackbox@blackbox.no

Blant de mer etablerte kunstnerkonstellasjonene med forbausende stor evne til overlevelse og stadig videreutvikling, gleder vi oss til Kjetil Skøiens samarbeid med Cikada basert på tekster og musikk av et av modernismens store ikoner, John Cage. Ingun Bjørnsgaard (IBP), en av nestorene innen norsk koreografi, imøteses av gode grunner med store forventninger når hun i oktober viser sin siste forestilling. Sammen med blant andre finske Kenneth Kvarnström presenteres IBP under Kulturbø 2000s program for nordisk koreografi i København i høst, og på utallige oppfordringer fra publikum viser vi i september Kvarnstrøms siste forestilling *Splitvision*.

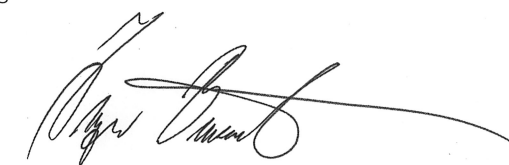
I NETTVERK FOR SCENEKUNST, et turnesamarbeid mellom Bergen Internasjonale Teater, Teaterhuset Avant Garden i Trondheim og Black Box med støtte fra Norsk kulturfond, kan vi presentere flere internasjonale gjestespill i tillegg til KrementX, IBP og norsk-japanske Heine Alvdal og Youkiko Shinozaki. Med en rekke gjestespill fra Belgia, Spania, Danmark, Sverige og Finland på programmet denne høsten, ønsker vi å kunne inspirere både norske utøvere og publikum med internasjonale scenekunstimpulser. I Norge dominerer det frie scenekunstmiljøet, både når det gjelder å hente inn internasjonale gjestespill og presentere norsk scenekunst i utlandet.

Black Box er en av stifterne i Ultima, og Ingun Bjørnsgaard Prosjekt presenteres under festivalen i oktober sammen med *Nokon hjem til å komme*, produsert av Opera Vest, som sammen med BIT 20 gjester Black Box for tredje Ultima-året på rad. LilleBox er kommet til sin fjerde sesong med stor suksess, og i desember er det

klart for urpremierer på *I selskap*, ved koreografen Runa Rebne som etter sin forrige forestilling på LilleBox, *Minner*, ser på scenekunst for barn som en stor kunstnerisk utfordring.

Stort kunstnerisk driv innen den frie scenekunsten ser ikke ut til å ha nevneverdi betydning for bevilgende myndigheter, som fortsatt tilgodeser den frie scenekunsten med drøyt tre prosent av totalbudsjettet til teater- og operaformål i Norge. Kulturpolitisk er arbeidet med en ny nasjonal melding om opera og ballett, produksjon og formidling, scenekunstmelding, kulturmelding og gjennomgang av Norsk kulturråd med særlig vekt på støtteordningen for fri scenekunst, satt igang. Dessverre tyder ingenting på at Kulturdepartementet vil se de ulike meldingene i sammenheng, for dermed å kunne ta innover seg hva som faktisk foregår på scenekunstheltet. Dermed kan scenekunstmeldingen lett bli en gjennomgang av det bestående og som derfor i verste fall vil omfatte noen linjer om figurteater og forøvrig i sin helhet omhandle teater som springer ut fra en litterær tradisjon. Kulturdepartementets konklusjon overfor kulturrådet kan lett bli å beholde den frie kunsten med de samme marginale midlene fordelt etter ostehøvelprinsippet som før. Når Kulturmeldingen i tillegg er utsatt, kan vi igjen gå glipp av en gylden mulighet til en fornyet dynamisk og aktiv norsk kulturpolitikk.

La oss heller håpe at Nationaltheatrets nye teatersjef, Eirik Stubø, har større teft for tiden når han ved sin tiltrødelse nylig sa at en av hans første store målsetninger var å få til en festival for samtidens scenekunst, med Black Box og det frie scenekunstmiljøet som en naturlig samarbeidspartner.

Inger Buresund
Teatersjef

Innholdsfortegnelse

Leder, av Inger Buresund, teatersjef	s. 3
Høstens program, oversikt	s. 7
Inter, Andreas Bjørneboe	s. 8
Splitvision, Kenneth Kvarnström	s. 12
The Opening Day & Barndomsminner, Øyvind C. Johannesen	s. 16
Kunsten for barnas skyld, av Torunn Liven, prosjektleder for LilleBox	s. 18
Haiku, Teatro Rio Rose	s. 20
Zoom, Odd Johan Fritzøe	s. 24
Om utviklingen av visuell scenekunst i Norge, av Rolf Alme,	
Dekan ved Akademi for Figurteater	s. 27
Fémína ex Machina, Simona Levi	s. 28
Tigerhagen, Hollow Creature	s. 32
Nokon kjem til å komme, Opera Vest	s. 36
Self-unfinished & Product of circumstances, Xavier le Roy	s. 40
Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP	s. 44
Cast off Skin, Avdal & Shinozaki	s. 48
...som en påtagligt dødlig påtånd kanin, Teater Salieri	s. 52
En latter uten lyd, Passage Nord	s. 56
Hva er performance? av Camilla Eeg	s. 59
NN, Krement X	s. 60
Oslo Danse Ensemble	s. 64
I selskap, Runa Rebne	s. 66
The ever after show, Jørgensen/Johannesen/Pendry	s. 70
Black Box	s. 73
BIT Teatergarasjen, høstprogram	s. 74
Om Nettverk for scenekunst, Teaterhuset Avant Garden, høstprogram	s. 75

høstprogram 2000

AUGUST

10. - 13. Urpremiere: **Inter** - Andreas Bjørneboe, *store scene*
 24. - 27. Norgespremiere: **Splitvision** - Kenneth Kvarnström, *store scene*

SEPTEMBER

2. - 5. Oslopremiere: **The Opening Day & Barndomsminner** - Øyvind C. Johannesen, *store scene*
 ❄️ 12. - 16. Norgespremiere: **Haiku** - Teatro Rio Rose, *lille scene* | **LILLEBOX**
 13. - 17. Urpremiere: **Zoom** - Odd Johan Fritzøe, *store scene*
 19. - 20. Oslopremiere: **Fémína ex Machina** - Simona Levi, *lille scene*
 27. - 1. okt. Urpremiere: **Tigerhagen** - Hollow Creature, *store scene*

OKTOBER

6. - 8. Urpremiere: **Nokon kjem til å komme** - Opera Vest, *store scene*
 10. - 11. Oslopremiere: **Self-unfinished & Product of circumstance**
 - In Situ Production (Xavier le Roy), *lille scene*
 12. - 22. Oslopremiere: **Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP**, *store scene*
 18. - 19. Oslopremiere: **Cast off Skin** - Heine Røsdal Avdal / Yukiko Shinozaki, *lille scene*
 ❄️ 29. - 1. nov. Norgespremiere: **...som en påtagligt dødlig påtånd kanin** - Teater Salieri,
lille scene | **LILLEBOX**
 14. - 16. og 21. - 23. nov. Urpremiere: **En latter uten lyd** - Passage Nord/ Kjetil Skøien,
lille scene

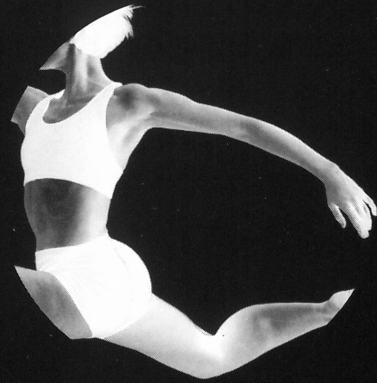
NOVEMBER

8. - 12. Oslopremiere: **N.N.** - Krement X, *store scene*
 21. - 3. des. Urpremiere: **Oslo Danse Ensemble**, *store scene*

DESEMBER

- ❄️ 1. - 10. Urpremiere: **I selskap** - Runa Rebne, *lille scene* | **LILLEBOX**
 8. - 17. Urpremiere: **The ever after show** - Øyvind Jørgensen,
 Ellen Johannesen og Kate Pendry, *store scene*

*Inter Andreas Bjørneboe

Urpremiere på Black Box Store scene August 10. - 13.

Vi presenterer den norske koreografen Andreas Bjørneboe for første gang i Norge.

«Jeg har alltid tenkt på dans som et språk som taler gjennom den menneskelige kropp. Tydeligheten avhenger av hvor klart kroppen kan artikulere seg. Jeg har forsøkt å arrangere bevegelser i en slik rekkefølge at jeg kan bringe publikum inn til bevegelsenes verden, for å vekke sanser og bilder, som en lenke mellom det fysiske og metafysiske i oss.» A.B.

Forestillingen *Inter* består av fire deler. Første del søker å utdype det estetiske danseuttrykket i møte med musikk av ulik karakter. Det elektroniske lydbildet komponert for *Astra* av Carl Landa gir et atmosfærisk uttrykk hvor bevegelsene er sanselige. Den estetiske karakter i musikkverket gir dansen mulighet for bevegelse i et rom av ukjent lyd og grenser.

Giovanni Sollima's musikk for koreografien *Odysse* tar deg på en reise i et eventyrlig landskap.

Den romantiske musikken «*Valse Triste*», OP. 44. komponert av Sibelius gir *De Tierra* et tydelig dramatisk uttrykk.

Siste del er til J. S. Bach, cello-suite nr 2 i D-moll. Den har Bjørneboe kalt *Hommage*. Her har koreografen valgt en abstrakt uttrykksform med strukturer og klarhet i møte med de mange variasjoner i den rytmiske musikken.

Utvalget av dansere er gjort på følgende grunnlag: "Likhet og kontrast i kropp og bevegelse fyller den menneskelige bredde og fylde."

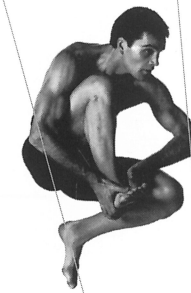
Andreas Bjørneboe

Har hatt svært stor suksess som danser ute, særlig i New York, der han nå er bosatt. Han er født i Oslo, og begynte sin tidlige utdanning ved Ballettakademien i Göteborg. Siden har han vært stipendiat både ved Martha Graham School of Contemporary Dance, og Merce/Cunningham School. Han har danset ved The Metropolitan Opera Ballet, Martha Graham Dance Company, Martha Graham Dance Ensemble, Murray Louis and Nikolais Dance Company, Donald Byrd/The Group, Alberta Ballet and Pearl Lang Dance Theatre. **Han har en kritikerrost karriere som danser, spesielt i utlandet. *Inter* er hans første koreografiske arbeid fremført i Norge.**

Forestillingen *Inter* realiseres med støtte av Per Aabel, Hilde og Freddy Haugan og Norsk Kulturfond.

10

Inter by Andreas Bjørneboe. First performance in Norway August 10th. «I have always thought of dance as a language that speaks through the human body. The distinctness depends on how definite the body can articulate itself. I have tried to arrange the movements in such an order

that I can bring the audience into the world of movements, to arouse senses and images, as a link between the physical and the metaphysical in us.»

Andreas Bjørneboe was born in Oslo, and started his early education at The Ballet Academy in Gothenburg (Sweden). Since then, he has

been a scholarship holder both at The Martha Graham School of Contemporary Dance and The Merce/Cunningham School. He has danced with the Metropolitan Opera Ballet, Martha Graham Dance Company, Martha Graham Dance Ensemble, Murray

Louis and Nikolais Dance Company, Donald Byrd/The Group, Alberta Ballet and Pearl Lang Dance Theatre. He is highly acclaimed by reviewers as a dancer, and he now presents his first choreographic work in Norway

Andreas Bjørneboe som Erlend, skaper magi fra første sekund
- Dagbladet
om Kristin Lavransdatter

Duet from a dancers world
- Martha Graham
Was danced expertly by Andreas Bjørneboe
- NEW YORK TIMES

EL Petinente
- Martha Graham
Was danced vividly by Andreas Bjørneboe
- NEW YORK TIMES

Andreas Bjørneboe
233 North 5th street
#3RD floor, Brooklyn,
New York 11211, USA
e-mail:
BEARHUT@GATEWAY.NET

Koreografi:
Andreas Bjørneboe
Kostymer:
Katharina Bjørneboe
Lysdesign:
Jean Vincent Kerebel

Lydmester:
Ulf Knudsen
Dansere:
Kristina Johannesen Conders,
Katharina Wirth Bjørneboe,
Geir Gundersen,

Tonje Nordlinjer,
Richard Lessey,
Andreas Bjørneboe

Foto: Jack Deaso

11

***Splitvision** Kenneth Kvarnström & Co.

Norgespremiere på Black Box Store scene **August 24. - 27.**

Kenneth Kvarnström er en av Finlands mest anerkjente unge koreografer.

Splitvision er hans seneste forestilling etter to suksessrike år som kunstnerisk leder for Helsingfors Stadsteater.

*Splitvision. Hva innebærer ordet? Oppdeling, splittelse, utseendets mysterier, informasjonsflyt? Hva velger øyet, hva velger hjernen, og hvordan forholder vi oss til det vi ser? Ett år før premieren begynte Kvarnström å samle materiale. Alt fra en togbillett, et tøystykke, noen tanker hentet ut fra en bok eller notater skriblet ned i nattlig ekstase, dannet startpunktet for *Splitvision*.*

Finsk moderne dans

har gjort seg stadig mer bemerket de siste 25 årene, og koreografer som Yorma Uotinen, Carolyn Carlson og Marjo Kuusela er alle internasjonalt anerkjente. Kenneth Kvarnström er siste tilskudd til denne rekken, og i 1996 takket han ja til jobben som kunstnerisk leder for Helsingfors Stadsteater og flyttet hjem til Finland etter 13 år i Sverige. Etter knappe to år hadde han gjennom 60 utsolgte forestillinger i sesongen hevet kompaniets profil både nasjonalt og internasjonalt.

Etter ~~sju~~ år ved Stadsteatern er Kvarnström nå tilbake som frilans koreograf med ikke mindre enn 4 store premierer i år 2000. 28. februar hadde han premiere på *Blodsängel* for den Finska Nationalballetten, 15. april åpnet *Carmen?!* på Kungliga Balletten i Stockholm, 8. september presenterer han *NaClH₂O* med Cullbergballetten, og i november deltar han i blandet program på Kulturhuset i Stockholm med den svenske koreografen Cristina Caprioli.

Splitvision er Kenneth Kvarnströms siste verk og hadde urpremiere på Kiasma, museet for samtidskunst i Helsinki, 3. mai 2000. I september presenteres forestillingen under PRIMO - Festivalen for Nordisk dans i København sammen med bl.a norske Ingun Bjørnsgaard og Jo Strømgren.

I de seneste produksjonene har Kenneth Kvarnström jobbet med ulike aspekter av det koreografiske språket. I forestillingen *Splitvision* søker han nå etter det enkle, sterke uttrykket og en renhet i bevegelsene som skaper fri flyt i koreografien. Dette rene bevegelsesspråket var tidligere representert i uttrykksfulle kvinnesoli på tidlig 90-tallet, og i *Splitvision* ønsker han å bruke dette som et virkemiddel for å gripe fatt i publikums underbevissthet.

Kvarnströms koreografi har utmerket seg nettopp ved denne bruken av de helt rene bevegelsene, og han klarer på en mesterlig måte å trekke dette ut av sine fremragende dansere. Han beskrives som sterk, kompromissløs, dynamisk og sensuell, og hans koreografiske språk overlater alle spørsmål og svar til publikum.

I *Splitvision* bygger Kvarnström opp hver scene gjennom bruken av ferdigredigert videomateriale og fotografier av Stefan Bremer. Dette samspiller han mesterlig med dansernes egne bevegelser, og tilsammen blir dette en dobbelkoreografisk happening i form av en scenisk collage. Forestillingen er støttet av Norsk Kulturfond, Teater og Dans i Norden og Finsk - Norsk Kulturfond.

Splitvision is Kenneth Kvarnströms latest production. It had its world premiere on May 3rd 2000 at Kiasma, The Museum of Contemporary Art in Helsinki. This performance was created for his

own company, Kenneth Kvarnström & Co. In his latest productions Kenneth Kvarnström has worked with different aspects of the choreographic language. In the performance Splitvision he now searches

for a simple, bold expression and a purity of movement that creates an easy flow in the performance. This pure language of movements was earlier represented in expressive female solos in the early nineties,

and in Splitvision he wants to use this language to grasp the unconsciousness of the audience.

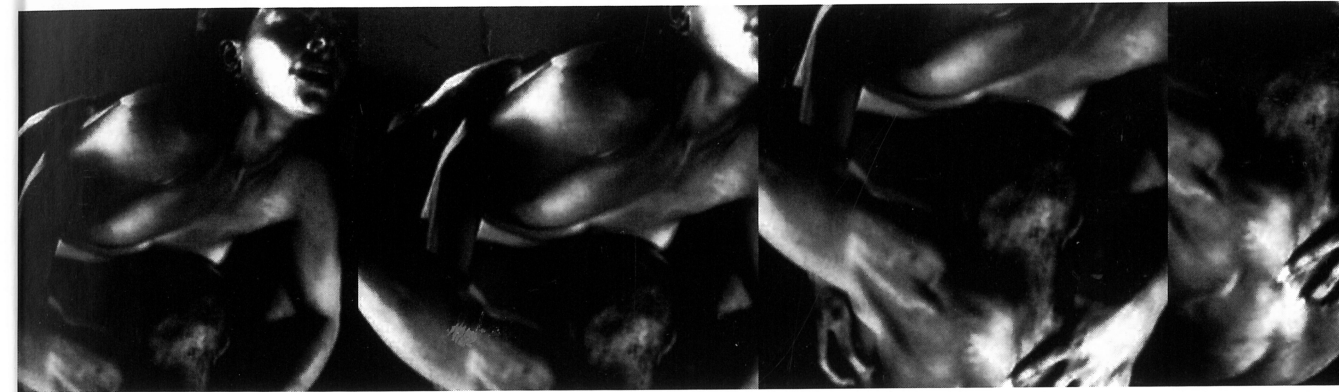

Foto: Stefan Bremer

Bredgränd 2
S-111 Stockholm
Sweden
Tel: +46 8 213102
Fax: +46 8 213182
k.kvarnstrom@telia.com

Idé og koreografi: Kenneth Kvarnström
Musikk: Woozapower og Aphex Twin
Lysdesign: Vesa Ellilä

Dansere: Cilla Olsen, Raisa Punkki,
Mika Backlund, Mattias Ekholm

*The Opening Day & Barndomsminner

Øyvind C. Johannesen

Oslopremiere på Black Box Store scene **September 2. - 5.**

En todelt forestilling av bergenskoreografen Øyvind C. Johannesen.

Et humoristisk blikk på det mondene selskapsliv i The Opening Day og søken etter felleskap i Barndomsminner.

Man er kommet til et cocktailselskap i de høyere sosiale sfærer. Gjestene har ulike motiver for sin tilstedeværelse, det være seg personlige eller karrieremessige, noe som medfører rivaliseringer om makt og prestisje. Her er alle arketyper representert, anført av blondinen og butleren, det perfekte paret og isprinsessen. Danserne avslører karakterenes ufullkommenhet ved å fremheve og distingvere manérer og fasade. Forestillingen hadde premiere på Bergen Internasjonale Teater (BIT – Teatergarasjen) i november i fjor.

Koreografen Øyvind C. Johannesen har bakgrunn fra Statens Balletthøyskole og Ballettakademien i Gøteborg. Han har med seg designer TMichael og komponist Dag Øyvind Rebnor som begge arbeider med dans for første gang.

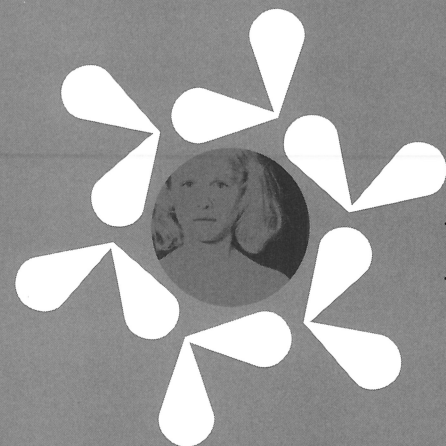
Barndomsminner begynner med å vise ensomme mennesker i søken etter felleskap. Etterhvert blir aktørene oppmerksomme på hverandres søken. Dette resulterer i en forløsning for individene - de er ikke lenger alene om å være ensomme, og ser styrken i ensomheten.

Produsent Ane Smørås
Strandgaten 86
5004 Bergen

Koreograf:
Øyvind C. Johannesen
Kostymedesign: TMichael
Komponist: Dag Øyvind Rebnor

Scenografi: Villa Drønen
Produsent: Ane Smørås
Foto: Helge Hansen

Grafisk Design:
Pernille Jørgensen

Kunsten for barnas skyld

Sceneskifte for barn som publikum?

Av Torunn Liven,

«Alle levde det samme livet, sa moren, bortsett fra barna. Om barna visste man ingenting. Det er sant, sa faren, om barna vet man ingenting.»

Marguerite Duras, Sommerregn

Marie-Jo Lafontaines barnportretter slipper deg aldri. Den belgiske billedkunstnerens monumentale formater og utstillingen *Kinder der Ruhr* beveger med frontale, åpne blikk som såvidt smiler. Fysisk styrke i små kropper med stor sårbarhet. Lafontaines kunstneriske kraft og sensitivitet leter etter barnas hemmeligheter og persona; det som blir holdt opp som noe annet skinner igjennom. Noe dypt vakkert, og evig foruroligende. Et fotografisk manifest som spør; hva er egentlig et barn.

Spørsmålet blir til enhver tid besvart av voksne, gjennom rådende forskning, fordommer, følelser og frykt. Lafontaines portrettserie er bilder av barn som sosiale aktører, preget av den samme konteksten og tiden de voksne lever i. Tradisjonelt har barn blitt tolket utifra deres annerledeshet i forhold til de voksne. Den

siste tiden har det også vokst frem en ny barndomsforskning som tar avstand fra å se barn adskilt fra den øvrige sosiale og kulturelle virkeligheten. I løpet av barnas århundre og i takt med deres stadig voksende status, har vi erkjent at barndom ikke kun er beskyttet idyll og at barns evne til å oppleve verden kanskje er mer kompleks enn vi skulle ønske. Barndom er ikke lenger de voksnes private eiendom som i velment iver kan kontrolleres med forenklete verdensbilder. Hvilke konsekvenser får det for kunstens forhold til barna som publikum?

Beskyttende beretninger

Virkeligheten har ingen aldersgrense og må nødvendigvis egne seg for barn. Barnevennlig derimot blir den først når barns ambivalens får leve i rom og ritualer hvor det udefinerbare kan bekrefte seg som trygt på deres egne premisser. Eller sagt med koreografen og danseren Runa Rebne som i høst presenterer forestillingen *I selskap* på LilleBox: -Jeg ønsker å gi publikum en helhetlig opplevelse av at følelser kan være flertydige, i et uttrykk som fyller dem, som kan åpne for barnas egne kreative rom.

Rom for å bli opplevd

I selskap ønsker å skape en kunstnerisk opplevelse for små og store innenfor en modernistisk scenetradisjon. Det handler om kunsten for kunstens og barnas skyld, og ikke av pedagogiske grunner eller utelukkende for å underholde. Kunsten strever etter helhet, et ubestemt sted mellom lekenhet, tilstedeværelse, nytelse, latter og melankoli, kjærlighet og raseri, dvs. en verden nettopp slik barn opplever den for dermed å kunne bli opplevd selv. Kunstens kanskje største ansvar er å frigjøre i oss det stoffet som kan drømme. Hvorfor skulle det være annerledes for barn som publikum? Det mener i hvert fall det prisbelønte danske kompaniet Teatro Rio Rose som gjester LilleBox i september. I Danmark har bevissthet og bevilgninger bidratt til stor kunstnerisk integritet for barneteatret siden 80-tallet. I følge Catherine Poher, regissøren bak *Haiku*, handler det om å skape forestillinger som utgjør en helhet av sanselig nærvær, menneskelige relasjoner og tolkningsmuligheter. Er det godt nok barneteater, er det godt nok for alle.

Allalderkunst

I år 2000 betyr barneteater ikke bare pedagogikk og underholdning, men også kunst, konkluderer svenskene i antologien *Och nu då? Barnteatern inför 2000-tallet*. Sveriges Suzanne Osten bringer scenekunst for barn ytterligere anerkjennelse med det nystartede prosjektet *Barndom* på regilinjen ved Dramatiska Institutet i Stockholm. I Storbritannia er anerkjente koreografer som Saburo Teshigawara i ferd med å utvikle forestillinger for og med barn, mens billedkunstkjendiser i Saatchi-stallen lar seg inspirere i samarbeid med de yngste. I Norge har litteraturen tatt innover seg at det å bekrefte barn i dag ikke bare handler om filledukker som savner godteposen sin og at det truende kan være langt mer sammensatt enn at Mikkel Rev ligger på lur. Den litterære kvaliteten er høynet og begrepet allalder-

litteratur uttrykker barnebokforfatterens ønske om først og fremst å bli oppfattet som litteratur. Trendsettende unge forfattere som Erlend Loe og Tore Renberg skriver for barna til den nye foreldregenerasjonen som gjerne også gleder seg med ungene sine over allalderfilm signert for eksempel Torun Lian eller Søren Kragh-Jacobsen, begge filmskapere som har betrodd barn kompetanse som publikum.

Forhåpentligvis utvikler bevisstheten om barneteater med barns økende status som individer seg til en kunstnerisk nødvendighet også i norsk teater - selv om interessen ofte handler om den markedsundersøkte frykten for at en hel generasjon publikummere skal bli sittende i mobiltelefonen og fortelle South Park-vitser med en ironi som ikke finnes i Jungelboken. Fulle forestillinger i en moderne tradisjon over tre sesonger på LilleBox, avkrefter myten om at såpeserien er blitt dagens barneteater.

- Jeg kan ikke forstå hvordan man som kunstner kan unngå å interessere seg for den mest skapende perioden i hele vårt liv, undrer Suzanne Osten.

Spørsmålet er heller hva vi voksne egentlig vet om barna, om den komplekse rikdommen av hemmeligheter scenekunsten kan nå hos dem, uten at vi dermed først og fremst er på sporet av vår egen tapte barndom.

LilleBox er en del av Black Box' repertoar som presenterer og utvikler moderne scenekunst for barn og unge. Denne sesongen viser vi *Haiku* (s. 20), ...som en påtagligt påtänd dödlig kanin (s. 52) og *I selskap* (s. 66).

LilleBox er støttet av Norsk kulturråd og Oslo kommune. LilleBox is a programme for contemporary Norwegian and international dance and theatre for children and young audiences.

Haiku Teatro Rio Rose Danmark

Norgespremiere på LilleBox

En teaterforestilling for barn fra 3 til 9 år og voksne

Lille Scene **September 12. - 16.**

Man lytter til insektenes og menneskets stemme med to forskjellige ører.

Vinneren av prisen for beste barneteater i Danmark i år, presenterer en musikalisk og visuell forestilling for barn og voksne om kjærligheten til livet.

Dansk barneteater er internasjonalt anerkjent for å skape scenekunst for barn med høy kunstnerisk kvalitet og evne til å engasjere barn i et nytt formspråk. Vi presenterer et av Danmarks ledende kompanier, Teatro Rio Rose, og deres berusende reise i årstidene, fylt som et japansk Haiku-dikt med øyeblikk og evighet.

En lokkende fiol, en flue, en frosk som kikker på månen, blader som faller, en snøball. De fire årstidene tar i sin evige, flyktige runddans med seg en mann og en kvinne. De gir seg tid til å se det som ikke ber om å bli sett, og lytter til det som ikke forteller noe annet enn at alt er forbundet i en uendelig fredfylt lek.

En abstrakt forestilling om kjærligheten, en fortelling om en liten pike og hennes kanskje tilkommende kjæreste, en vakker, morsom, elegant og øm forelskelse i bevegelse, bilder og musikk.

at plukke den	en gammel dam	langsomt regnende	havens jord snehvid	
det er synd	en frø springer	skumring	en herreløs kat	resten af din sang
at lade den være	plask	og så er også	sked netop der	ville jeg høre
det er synd		dagen i dag		i dødens rige
violen		forbi		kok, kok

Haiku, litterært begrep etter gammel japansk verseform basert på rytmen i 17 stavelser, handlet ofte menneskenes liv underlagt forgjengelighetens lover i en humoristisk tone.

"Årets Reumert 2000 - Bedste børneteater. Prisen går til Teatro Rio Rose for Haiku og Se mig. Med disse to fore-

stillinger har instruktøren Catherine Poher givet landets yngste publikum to scenografisk delikate og associativt

udfordrende oplevelser, som på enestående vis slår fast, hvor raffineret - i ordets allerbedste betydning - dansk

børneteater anno 2000 er blevet".

Teatro Rio Rose ble i år hedret med dansk teaters Reumert-pris for forestillingene *Haiku* og *Se mig*. Kompaniet er blant de fremste representantene for dansk børneteater, som nyter stor respekt internasjonalt for å fornye børneteatertradisjonen og skape kunstneriske opplevelser som tar sitt unge publikum på alvor. Av ialt 110 profesjonelle kompanier, arbeider 75 med scenekunst for barn i Danmark, hvor spesielle støtteordninger har vært med på å utvikle høy kunstnerisk kvalitet de siste tyve årene.

Kunstnerisk leder er skuespilleren og danseren Tove Bornhøft som etablerte dansk-italienske Teatro Rio Rose i 1985. Kompaniet har turnert i store deler av Europa og i Japan.

www.riorose.dk

Haiku a musical and visual performance for children and adults about love for life from one of the leading companies

for childrens theatre in Denmark, Teatro Rio Rose.

One listens to the voices of insects and human beings with two different ears

Børneteater for alle
Catherine Poher instruktør og forfatter

– Dersom man har laget en god forestilling for barn, så er den faktisk en god forestilling for alle, sier Teatro Rio Roses instruktør Catherine Poher, som har vært med på å skape noen av de fineste forestillingene for barn i Danmark den siste tiden.

Dersom man kan si at et menneske syder av poesi, er hun en av dem, heter det om den franske billedkunstneren

Perleskønt teater. HAIKU er gjort af betagende teatermagi og berusende sanselighed, og den smitter med fortryllende livsglæde.

- Børneteateravisen

Med Tove Bornhøft og Jacques Matthiessen

Foto: Tove Kurtzweil

som har vært en sentral utøver i utviklingen av dansk børneteater siden hun på slutten av 70-tallet var med i forløperen til Kirsten Delholms Hotel Pro Forma, Billedstofteatret. Poher har arbeidet med Odin Teatret og laget den første barneforestillingen som mottok danskens teaterpris, Reumert, for Corona Dansteaters Happy End (1999.)

– Det handler om at en forestilling må ha mange forskjellige lag. For små barn må det være nærværende og sanselig, noe de kan

Betagende glansbilleder. Hver for sig er bilderne så godt fundet på, så poetiske - så fulle af livsglæde, at man får lyst til at tage dem med hjem, fryse dem ned i en isterningsbakke og tømme en enkelt op igen på en trist dag. Bare for at have noget smukt at glæde sig over.
- Berlingske Tidende

Instruktør: Catherine Poher
Scenograf: Claus Helbo

se, høre, lukte og reagere på. Så snart man er litt eldre, kreves det litt mer psykologi mellom mennesker - en historie. Og som voksen skal det være poesi og et symbolspråk, som gir mulighet for å tolke. Dersom alle disse lagene finnes i en forestilling, så fungerer den uavhengig av alder, sier Poher; som understreker verdien av at forestillingene blir til som et aktivt kunstnerisk samarbeid mellom alle involverte.

Catherine Poher ønsker at teater skal være en opplevelse som gir energi.

De to skuespillerne fyller rommet med forundring og glede. Såvel små som store puster med med fra start til slutt. Magien er eminent. Opplevelsen er kostbar og minnet uforglemmelig.
- Århus Stiftstidende

Komponist: Claus Carlsen
Produksjonsleder: Poul Jepsen

- Teaterforestillingen kan godt være både trist og grusom, hvis bare det finnes et eller annet som gjør at man går derfra og sier: Yes! Jeg skal sloss videre, sier instruktøren som er kjent for sine stemningsskapende visuelle forestillinger og tør vise barn at glede og smerte henger sammen i et vakkert sammenvevet mønster her i livet.

På flere måter skiller HAIKU seg fra det meste annet børneteater. Det er befriende for en gang skyld å oppleve noe, der kræver noget af sit publikum i stedet for de sædvanlige historier om et tøjdyr, der savner sin lakridsstang eller hvad ved jeg.
- Nordjyske Stiftstidende

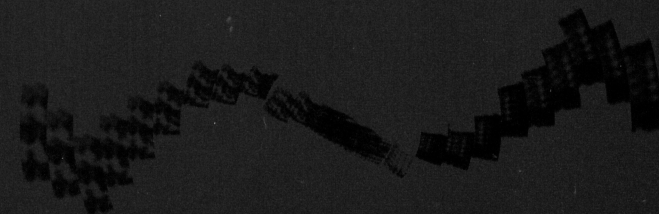
Tekniker: Henrik Grønberg

*Zoom Odd Johan Fritzøe

Urpremiere på Black Box

Store Scene for ungdom fra 12

September 13. - 17.

Førpremiere på internett i august.

«Tegn og former i transformasjon». Animasjoner, film, elektronisk musikk, kjønnsambivalens og popArt. Fritzøe, komponisten Bjarne Kvinnsland, billedkunstnerne Karl Hansen og Ivar Kjellmo skriver en fabulerende rapport fra en samtid.

Forestillingen sirkler rundt hvilken verdi det formale har, og når det formale får figurativ mening, eller rett og slett når det abstrakte blir konkret. Hvilken verdi har selve bevegelsen, kroppen i rommet, og når blir det tilsynelatende meningsløse til noe vi tilsynelatende forstår. Tittelen viser til perspektivet av hva vi opplever og hvordan vi sanser vår egen tid. Forestillingens form og oppbygning kan følges på www.kunst.no/Zoom.

Scenografen og billedkunstneren Karl Hansen har laget et helt hvitt rom, og grafiske former av Ivar Kjellmo projiseres på flater og på gulvet. Fritzøe og Hansen har flere samarbeid bak seg, bl.a *Neger på TUNET* og *Rødhet*.

Om koreografen Odd Johan Fritzøe

Utdannet ved Statens Balletthøgskole. Han har hatt flere lengre studieopphold i Vest Afrika og i Paris. Danset ved Collage Dansekompani siden 1989 og i en rekke dansekonstellasjoner i Oslo. Turnert med Riksteatret i flere produksjoner, og har spilt en rekke forestillinger og gjestespill i Frankrike, Italia, Sverige, Danmark, Island, Finland og Færøylene. Fritzøe hadde sin koreografidebut i 1992 med *Hundredagsnatt* som også ble vist på Henie-Onstad Kunstsenter under AIDS-utstillingen i 1993. Fritzøe presenterte sin forestilling *Stjerne** her på Black Box i september 99, som en del av vår LilleBox satsning (moderne scenekunst for barn og unge).

Bla-ki-bla-da - språklig forvirring (Henie Onstad Kunstsenter). Fritzøe viser at han har en følsom forståelse for en annen kunstnerverden og evnen til å gi sin humoristiske kommentar, som denne lydinstallasjonen er, ... et dypere innhold
- Aftenposten

Koreograf: Odd Johan Fritzøe
Scenograf: Karl Hansen
Markedsfører: Fredrik Otterbech

Det står en neger på tunet – mor lille Den glade overraskelsen er Fritzøe. Han fabulerer over fremmede kulturer i Norge, og står på egne ben
- Dagbladet

Komponist: Bjarne Kvinnsland
Videoprojeksjon: Ivar Kjellmo

- et lekende og intelligent uttrykk for dansetradisjonens rikdom og muligheter
- Klassekampen

Dansere: Thomas Gundersen, Irene Rothmund Velten,

Ad Astra (Tromsø Dansteater) En opplevelse rikere, en opplevelse som gikk rett inn i sjela uten å gå veien om språket
- Nordlys

Fredrik Otterbech, Kenneth Flak

Akademi for figurteater og utviklingen av visuell scenekunst i Norge
Av Rolf Alme

Figurteater er visuell scenekunst. Ordet er en fornorskning av det tyske begrepet Figurentheater, som er en samlebetegnelse på ulike visuelle scenekunstformer som er resultater av billedkunstens møte med teatret, (objektteater, billedteater, materialteater...). I disse teaterformene kan hva som helst representere en handlende karakter: et objekt, et rom, et videobilde, en lyd, en skuespiller etc. Det er det samlede billeduttrykket som kommuniserer med publikum. Akademi for figurteater arbeider med eksperimenterende scenekunst som søker nye måter å kommunisere med publikum på, uten grenser for hva som tradisjonelt regnes som teater.

Figurteatret som formuttrykk utviklet seg spesielt i Tyskland og i Øst-Europa på 60- og 70-tallet. Siden har begrepet blitt mer og mer marginalisert ettersom den generelle kunst- og teaterutviklingen har blitt mer interessert i å bryte grenser mellom ulike kunstuttrykk, og mindre interessert i å definere egne teaterformer.

Billedkunstnere som eksempelvis Jan Fabre, Kirsten Delholm, Robert Wilson og Einar Schleef har fornyet det europeiske teatret gjennom sine konseptuelle og billedorienterte forestillinger, - forestillinger som strukturelt sett kan defineres som billedteater og dermed figurteater. I stedet for å operere med begrepet figurteater som en motsats til det psykologisk-realistiske teater har den tyske teaterteoretikeren Hans-Thies Lehmann introdusert begrepet postdramatisk teater som en samlebetegnelse på teateruttrykk som søker i formen utenom det psykologisk-realistiske fundamentet.

Grunnen til at crossover mellom teater og billedkunst ikke har vært så markant i Norge kan være at

norsk teaterutvikling på mange måter står i en særstilling i et europeisk perspektiv.

I motsetning til alle andre europeiske land, har vi i Norge bare hatt en statlig teaterutdanning som har vært leverandør av så godt som alle skuespillere og det store flertall av instruktører til vårt distriktpolitisk funderte system av institusjonsteatre rundt om i landet.

Institusjonene er mottagere av 96% av de offentlige midlene til norsk scenekunst slik at de økonomisk sett inntar nær en monopolstilling. Dette lukkede systemet av utdanning og teaterformidling virker naturlig selvbeholdende og definerer dermed hva teater er for det brede publikum. Man utdanner hva teatrene vil ha, og teatrene slipper å konfronteres med andre teaterformer og kunnskaper. Dermed har det Stanislavski-baserte sosialrealistiske teatret, godt hjulpet av nasjonaldikteren Ibsen, blitt ensbetydende med teater i Norge, og god skuespillerkunst har noe med psykologisk orientert innlevelse og troverdighet å gjøre. Selve ordet teater gir i Norge en fornemmelse av gammelt støv.

Mitt poeng er at det psykologisk orienterte teatret ikke er særlig attraktivt fra et billedkunst-perspektiv, og at dette kan være grunnen til at utviklingen av visuell scenekunst er kommet så kort i Norge. Det er imidlertid enkelte forutsetninger for at denne utviklingen skal finne sted. Det ene er at det finnes skuespillere med fysiske, koreografiske og konseptuelle ferdigheter, at det finnes visuelt tenkende instruktører og dernest at det finnes midler til eller institusjoner som er interessert i å formidle visuelt teater.

Den første faktoren krever nødvendigvis at det finnes flere typer utdanninger for skuespillere, ettersom de ulike teknikkene krever en fullstendig utdanning. Her kommer Akademi for figurteater inn som en interessant ny faktor forts på s. 35

* **Fémina ex Machina**
Simona Levi

Oslopremiere på Black Box Lille scene **September 19. - 20.**

- Dersom vi inntar en mer åpen observasjon vil vi straks se at dette selvfølgelig er en kvinne, men mer enn det, en kvinne som lider av kjærlighet.

Den italienske multikunstneren Simona Levi kommer for første gang til Norge med sin politisk ukorrekte performance med falske feministiske overtoner.

Konferansen

-Mine damer og herrer, ærede publikum. La meg få presentere dere for en utrolig skapning, en skapning som fremtrer som så normal at vi må granske den inngående før vi blir klar over dens enestående natur. Vi har her et eksemplar. Da går vi i gang!

Antagelig sier du til deg selv -det er jo bare en kvinne. NEI! Fall ikke for fristelsen til å forenkle, mine damer og herrer. Dersom vi inntar en mer nyansert innfallsvinkel vil vi straks se at dette selvfølgelig er en kvinne, men mer enn det, en kvinne som lider av kjærlighet. Fordi hennes fysiske fremtoning ligner vår, er det nødvendig å undersøke hennes atferdsmønster for å avsløre hennes identitet. Først og fremst, beveger dette eksemplaret seg med mekaniske spasmer, hun har store vanskeligheter med å harmonisere bevegelsene til under- og overkroppen. Man kan si at det som holder henne i bevegelse er god tro. Hyperaktiveringen av hennes sentralnervesystem har forvandlet blodårene hennes til frådende lavaelver, og blod-sirku lasjonen er så sterk at brystet hennes rommer et drivhus fylt til randen av røde roser

Hjertet slår i tangotakt, noe som forklarer tårekjertlenes enorme aktivitet og det eksalterte åndedrettet, et fenomen kjent som det åndeløse trekkspill.

-Kroppen hennes har generelle sammentrekninger, som kan forklares ut fra hudens elektro-potensielle variasjoner, en tilstand som gjør henne til en femme fatale, når hun brukes som tilfluktsted i storm. Hun er svært seksuelt aktiv. Hvis vi i tillegg tar i betraktning hennes hjertefrekvens, må hennes seksuelle adferd beskrives som direkte ukontrollert.

Teddybjørner, Coca-Cola flasker, mennene på første rad, heisekraner...alt blir gjenstand for hennes begjær. Hennes språkkompetanse karakteriseres ved bruken av korte, enkle, tilbakevendende fraser (det er ikke bevist hvorvidt de kan skrive eller ikke). Hun bruker fraser som -ingen vil elske deg slik som jeg og -jeg er født til lidelse eller -jeg kan ikke leve uten deg. Når hun presses mot grensen av hva hun kan tåle, vil hun innimellom ta i bruk tekster fra enkel pop-musikk.

Mine damer og herrer, som dere ser, er dette et opprørende og dramatisk fenomen. Øyeblikket er kommet for handling. Dersom noen av dere klarer å identifisere en slik skapning i deres omgivelser, ikke nøl, ta øyeblikkelig kontakt med en anerkjent organisasjon, eller ring vårt telefonnummer: 9006060. Samarbeid med vitenskapen, samarbeid med fremskrittet. Det var alt!

Fémina ex Machina
The Italian multiartist Simona

Levi is presented for the first
time in Norway with her poli-

tically uncorrect performance, slightly out of tune.
singing a «feministic song»

Simona Levi

Den opprinnelig italienske multikunstneren Simona Levi har utdanningsbakgrunn i regi, dans, koreografi og scenografi fra Torino, Paris og Barcelona. Hun har erfaring som regissør, skuespiller, koreograf, danser, scenograf og performer. Hennes lekne, uærbødige form og frie omgang med uttrykk, såvel som hennes feministiske overtoner, har gitt henne mye oppmerksomhet. Skikkeligheten i hennes arbeider, såvel som den ironiske distansen, er behørig kommentert av europeiske kritikere. Hennes politisk ukorrekte og humoristiske skråblikk har gjort henne til en publikumsyndling. Hun har laget en rekke installasjoner før *Fémina*, blant annet *Slot* i Leipzig og Amsterdam i 1996 og *Memoria* i Barcelona og Amsterdam i 1995/96. Blant hennes siste regiarbeider er *Plunges from a negligible height* (WOMAN LED BY PIG/AMSTERDAM) og *Fabrik* (SILO GROEP, AMSTERDAM).

Forestillingen er en del av vårt turnesamarbeide med Bergen Internasjonale Teater og Teaterhuset Avant Garden i Trondheim
NETTVERK FOR SCENEKUNST.

"Det beste med Fémina ex Machina er at man evner å ta publikum inn i en distinkt kreativ atmosfære utenfor det typiske scenekunstabegrepet. Fullt av trangresjoner, i ordets beste

betydning. En infantil og pervers nysgjerrighet er den drivende kreative impulsen. Forestillingen er intelligent, en estetisk nytelse, og gir oss en følelse av stor frihet."

"Visuelle scener av surrealistisk natur mikser umulige elementer, noe som muliggjør ironiske bilder med uvanlig dybde."
- EL PÁIS, etter premieren i Spania i fjor.

Simona Levi
C/ Sant Pau 58 Bajos
08001 Barcelona - Spain
tlf/fax + 34-93-302 06 30
E-post:
Conservas@mail.sendanet.es

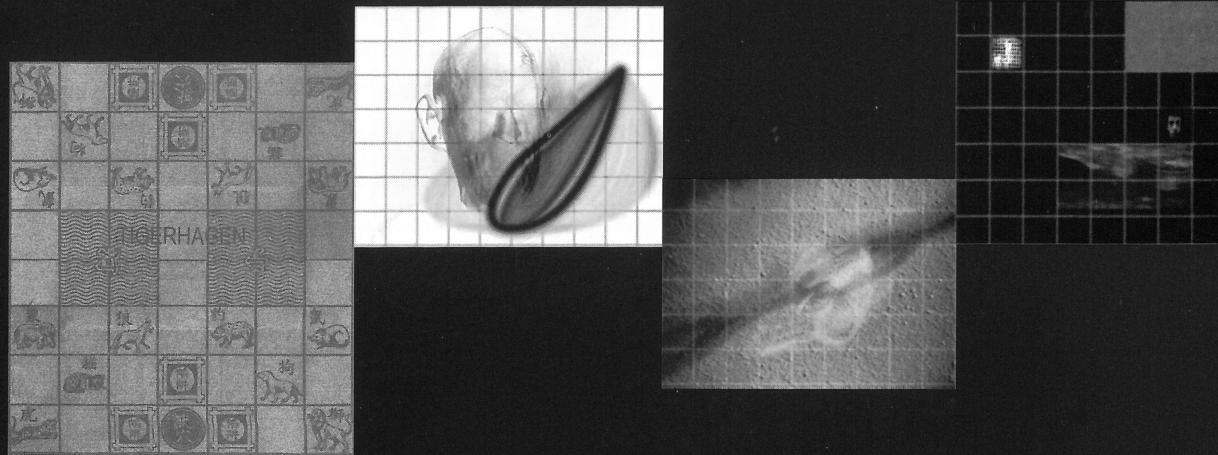
Regi: Simona Levi og
Dominique Granmougin
Med: Judit Saula, Simona Levi,
Madish Falzoni, Albert Rial

Lys: Paco Beltran
Maskininstallasjon:
Bart Sabel og Simona Levi
Musikk: Madish Falzoni og

Monica Oca, samt en svært
søt melodi av Xavi Marx
Tekst: Rafael Meilikovec
Video: Woman Led By Pig

* Tigerhagen Hollow Creature

Urpremiere på Black Box Store Scene September 27. - 1. okt.

Tigerhagen er både inne og ute. Både by og jungel. Et sted der inne ligger hotellet; et hotell uten lobby. Som enhver labyrint er det konstruert for å skjule sentrum. Allikevel løper alle veier sammen i hotellet. For her utspilles begjæret; hemmelige og mørke drømmer sirkles inn og leves ut i disse rom som kanskje har vært stengt i årevis, men som ennå stinker av noe som ikke helt vil dø...

Tigerhagen er både et virtuelt rom og et fysisk konkret rom. Det virtuelle fremkalles via lyden og det digitaliserte videobildet; det fysiske tar form gjennom skuespillernes handlinger på scenegulvet, som fremstår som en spilleflate inndelt i felter lik et brettspill.

*Et rollespill basert på prinsippet om valg og konsekvens satt i system ved computerprogrammering. Spilletts struktur er labyrintisk: det er mange veier til målet. Spillet vil derfor fremstå som nytt hver gang det blir spilt. *Tigerhagen* er et hypertextuelt drømmespill hvor de ulike geografiske, mentale, språklige og karaktermessige skift utgjør selve scenens premiss.*

Hver kveld forsøker en ny spiller å komme frem til Den Hemmelige Boken som skal avsløre hva som er målet med spillet. Den som finner boken blir konfrontert med en rekke personlige spørsmål: Hvem er du? Hvorfor er du her? Hva vil du oppnå?

Tigerhagen er siste del av triologien *In Memoriam to Identity* basert på tekster av den kontroversielle amerikanske forfatteren Kathy Acker.

Forestillingen er for en stor del blitt til gjennom improvisasjon. Ved å stille Ackers tekster sammen med skuespillernes personlige materiale bygges det videre på Ackers egne tekstlige strategier, der subjektiviteten ikke er noe fiksert eller på forhånd gitt, men noe man selv aktivt kan konstruere. Ved å stille opp opp både falske og autentiske biografier reproduseres Ackers prosjekt i det sceniske rommet.

Hollow Creature ble etablert i Oslo i 1998 av Kirsti Ladegård og Gerd Christiansen. Tidligere produksjoner i triologien: *Persona* (1998) og *Store Forventninger* (1999).

Tigerhagen spilles på engelsk.

Prosjektet er støttet av Norsk Kulturfond, Norsk Kulturråd (Kunst og ny teknologi, og Norsk Kassettagiftsfond.)

Tigerhagen is the final part of a trilogy based on a text by the controversial American

author Kathy Acker. The two previous plays *Persona* and *Great Expectations* have been

presented at Black Box in November 98 and this february, to great acclaim

both by critics and audience.

HOLLOW CREATURE
Teglverksgata 7c 0553 Oslo
Tel: 22 04 62 12
e-post: hollowc@online.no
www.hollowcreature.com

Konsept og produksjon:
Hollow Creature
Regi og scenografi: Gerd Christiansen
Spiller: Kirsti Ladegård
Spiller: Saila Hyttinen

Spiller: Fredrik Hannestad
Spiller: Stuart Lynch
Spiller: Kate Pendry
Spiller: Hanne Dieserud
Musikk, lydteknikk og programmering: Sven Erga

Musikk: Erik Balke
Video og lys-design: Hc Gilje
Video: Johnny Yen
Kostymer: Signe Vasshus
Dramaturg: Kristian Seltun
Tekster: Kathy Acker & ensemblet

i det norske teaterlandskapet. Akademiets faglige profil for skuespillerutdanningen er nettopp å utvikle en fysisk agerende og visuelt tenkende skuespiller som er i stand til å arbeide med rom og objekter som medspillende faktorer. Like naturlig som at den psykologisk orienterte skuespilleren går til teksten for å finne sitt arbeidsgrunnlag, går den visuelt orienterte skuespilleren til rommet eller objektet, utvikler sceniske forløp utfra kunnskaper om visuell kommunikasjon, og tar i bruk ferdigheter fra mime, akrobatikk og koreografi. Arbeid med et videobilde eller et materiales stofflighet, et realobjekt, lys eller en geometrisk figur, - alt dette er den visuelt tenkende skuespillerens medspillere. Her ser man også hvorfor en slik skuespiller er mer interessant som samarbeidspartner for en billedkunstner eller en visuelt tenkende instruktør enn den psykologisk realistiske skuespilleren.

Innen billedkunsten har de senere år både performancekunst, videokunst og installasjonskunst reelt sett vært orientert mot et scenisk uttrykk. I Norge har imidlertid ikke billedkunstnere som arbeider innen disse områdene oppfattet arbeidene som særlig teaterrelaterte. Dette fordi både den allmene definisjonen av teater, teaterpraksis, og interessen fra teatermiljøet i Norge har vært så begrenset at man ikke har sett sammenhengene. Dette forholder seg ganske annerledes ellers i Europa. Der ser man stadig eksempler på at grensene mellom teater og billedkunst overskrides, og uttrykk eller opplevelser fremkommer som ikke har behov for å bli katalogisert innen eksisterende genre.

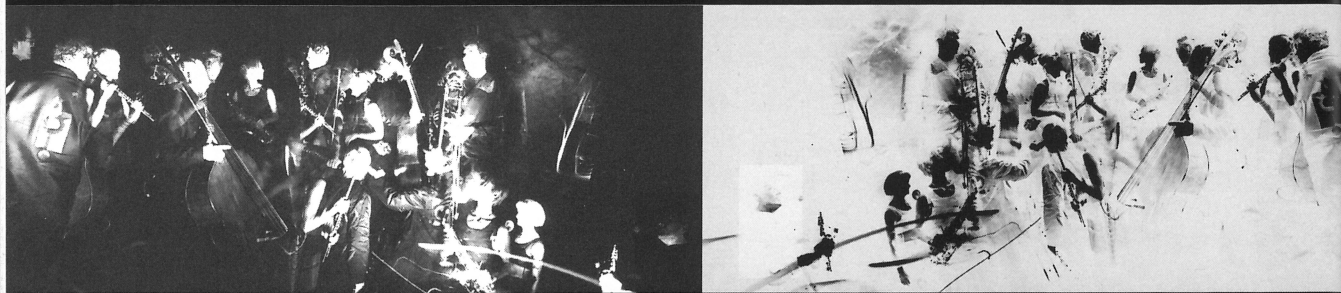
Det visuelle teatret, eller det postdramatiske teatret, er ikke nødvendigvis bygget på en lineær dramaturgi. Dette teatret forteller ikke nødvendigvis en historie. Fiksjonskontrakten med publikum konstrueres på fritt grunnlag for hvert enkelt prosjekt, og teatret tar

billedkunstens (eller musikkens) kompositoriske frihet i bruk. Utviklingen av visuelt teater skjer ofte i form av "devising" eller sammenstilling av ulikt materiale (rom, objekter, tekstfragmenter, personlige biografier etc). Et improvisatorisk arbeide følger deretter gjerne parallelt med et analytisk arbeide med materialet. Det finnes likeledes flere eksempler på rent konseptbaserte arbeider hvor en overordnet idé styrer prosessen. Informasjonsteknologi og sammenstilling av ulike medier kjennetegner likeledes flere visuelt baserte prosjekter. Dersom man sier at det psykologisk-realistiske teatret er som det klassiske realistiske maleriet hvor en *naturtro* gjengivelse av virkeligheten er målet, kan man si at det visueltbaserte teatret er som alle andre kunstretninger; surrealisme, kubisme, futurisme, dekonstruktivisme etc. Det vil si grunnleggende forskjellige, men med samme skepsis til å fremstille virkeligheten realistisk.

Det er ikke tilfeldig at billedkunstnere har fornyet det europeiske teatret. Tradisjonelle sceneinstruktører er opplært i å arbeide med tekst og skuespillere (og simulere mellommenneskelige relasjoner med skuespillerne). Den tradisjonelle sceneinstruktøren har få kunnskaper om form, rom og billedkomposisjon. Ordet og tekstformidlingen sees på som teatrets fundament. Det er først når billedkunstneren eller komponisten møter teatret at fundamentalt nye former utvikles. Akademi for figurteater søker å utvikle en visuell iscenesetter ved å utdanne scenografer som trenes i å arbeide med skuespillere som formale størrelser i tid og rom. Ved å sette sammen en billedkunstorientert utdanning som scenografi med en fysisk skuespillerutdanning søker vi dermed å legge et grunnlag for utvikling av visuell scenekunst i Norge.

* Nokon kjem til å komme

Opera Vest

Urpremiere på Black Box

Ultima festivalen

Store Scene

Oktober 6. - 8.

Heile stykket kan lesast som ein samanhengjande song, med lange linjer og ein vuggande, nærmast suggererande rytmikk. Den retorikken (i form av repetisjonar) som er naudsynt for å formidla teksten i operasamanheng, er alt utskriven i Jon Fosse sitt skodespel.

Jon Fosse sitt skodespel *Nokon kjem til å komme* blir omarbeida til libretto av komponist og forfattar i samarbeid. Fosse sin dramatikkk blir her brukt for første gong i ein musikkdramatisk samanheng.

Nokon kjem til å komme hadde sin premiere på Det Norske Teater i 1996, og har seinare blitt framført i København, Gøteborg og Paris. Fosse sin stil med konsentrert form, klare tema og stadige repetisjonar skapar ei underliggande spenning som inviterer til musikkdramatisk utforming. Særleg tydeleg er dette i *Nokon kjem til å komme*.

I bearbeiding til libretto er teksten korta ned. Konkrete handlingar blir gjort mest mogeleg vist, og i mindre grad omtalt. Det symbolske og arketypiske i teksten blir ein vesentleg del av musikken. Musikkteateret blir ein ny innfallsvinkel, eit vrengebilete av Fosse sin tekst.

BIT 20 Ensemble har plassert seg som eitt av dei fremste i Norden, og den store og positive merkemda har ført til stor konsertaktivitet med oppdrag både i Norge og i utlandet.

Samarbeidspartnarar

Nokon kjem til å komme blir produsert av Opera Vest. Kulturby Bergen 2000 støttar prosjektet. Bestillinga er finansiert av Norsk Kulturråd. Operaen er også utvalgt som ein av Kulturrådet sine 3 satsningar på musikk-dramatikk i år 2000. Urframføringa blir på Ultima 2000, og operaen blir deretter framført på Autunnale-festivalen i Bergen i samarbeid med DNS.

BIT 20 Ensemble

vart oppretta i Bergen i 1989 med det formålet å fremja utøvinga av norsk og internasjonal kunstmusikk frå det 20. århundre. Idag er verkemda ein kombinasjon av konsertar, pedagogiske prosjekt, radioproduksjonar, CD-produksjonar, turnéar og moderne musikkteater.

Opera Vest

vart etablert i Bergen i 1992 med det formålet å skapa eit spanande og breitt operatilbod på Vestlandet av høg kunstnerisk kvalitet - med forankring i tradisjonen, og med tyngdepunkt i det nye.

Knut Vaage

Vaage sitt samarbeid med forfattarar har resultert i fleire stykker, bl.a.: *Ei skapingssoge* basert på dikt av Erling Indreeide, *Tapt slag* med tekst av Hanne Bramness, *Endelig* til seks dikt av Ove Røsbak, og song-syklusen *Eg strøyer mine songar ut* over dikt av bestefaren, Ragnvald Vaage. Saman med Jon Fosse har Vaage utarbeidd eit musikkdramatisk prosjekt med utgangspunkt i Fosse sitt skodespel *Nokon kjem til å komme*.

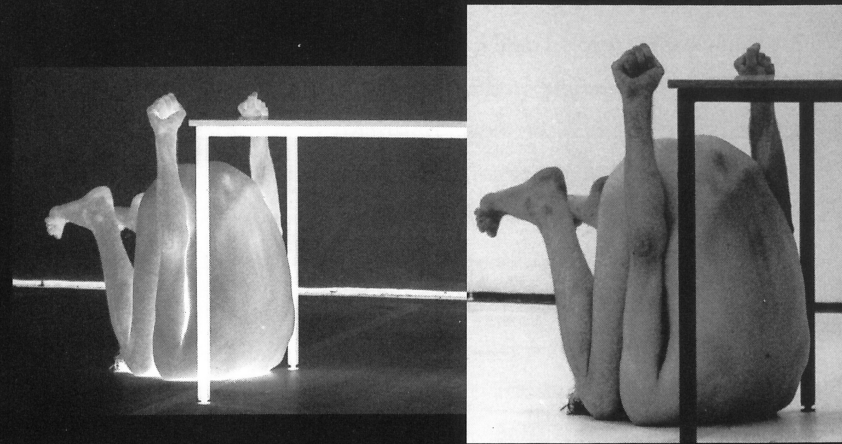
Jon Fosse

Jon Fosse har mottatt ei rad litterære stipend og prisar, sist Ibsenprisen for skodespelet *Namnet* og Melsomprisen for romanen *Melancholia I*, og bøkene og teaterstykkane hans er omsette til ei rad språk.

Opera Vest
Edvard Griegs Plass 1
N - 5015 BERGEN
Tlf: 55 21 61 20
Fax: 55 21 61 21
Hjemmeside:
<http://www.operavest.no>
E-post:
operavest@operavest.no

Komponist: Knut Vaage
Libretto: Jon Fosse
Regissør: Michael McCarthy
Scenograf: Simon Banham
Produsent: Astrid Driva
Rødsand, Opera Vest

* Self-unfinished

* Product of circumstances

To forestillinger av Xavier le Roy, In situ production

Oslopremiere på Black Box Lille scene **Oktober** 10. - 11.

En dansende molekylær biolog

Xavier le Roy i Norge for første gang (Bergen og Oslo)

Etter premieren under Oktoberdans i Bergen presenterer Black Box to forestillinger av den tyske performanceartisten for et Oslo-publikum som antageligvis aldri har sett noe lignende. Dette er ikke dans, heller ikke teater. Dette er en hybrid mellom forskning, vitenskap og kunst. Xavier le Roy er inkarnasjonen på teori og praksis innen begrepet *performance*.

Self-unfinished blir presentert ved minimal bruk av scenografiske virkemidler for å rette publikums fokus på hans intensjoner. I denne produksjonen er kroppen fremstilt som en serie av prosesser og transformasjoner som stiller spørsmålsteget ved hvordan den fungerer. Dette mener Xavier le Roy stiller seg i kontrast til andre forestillinger hvor kroppen fremstår som en rekke satte positurer.

Self-unfinished eksperimenterer med kroppens evne til å omforme seg i situasjoner hvor den slutter å være hva den var, og begynner å utvikle seg til noe den ikke er.

Målet er å illustrere forskjellig kroppsbruk i betydningen posering, i motsetning til et mer organisk og konstant bevende kroppsspråk. Disse to skal presenteres utfra samme kropp for å forsøke å skape et uorganisert bilde.

I denne leken med form mot ikke-form prøver Xavier le Roy å forvirre begynnelsen med slutten så vel som tidens kronologi, og utfordrer det faktum at en bestemt forutsetning bestemmer kroppens bevegelse og reaksjon. Et samarbeid med Laurent Goldring. Musikk: Diana Ross

Product of Circumstances. I juni 1998 inviterte Wiener Festwoche Xavier le Roy til å holde et foredrag i teori og praksis innen begrepet performance. Dette ble til en urpremiere på hans mest anerkjente performance. *Product of Circumstances* er en sjelden opplevelse, hvor Xavier le Roy åpenhertig legger ut om sin egen opplevelse av krysningene mellom dans, forskning, drama og beskriver sitt livsløp gjennom disse.

-Jeg begynte å ta to danseklasser i uken samtidig som jeg begynte å skrive min doktorgradsavhandling i molekylær og cellulær biologi. Det har nå gått åtte år og jeg har disputert min avhandling og sluttet å jobbe som biolog. Siden jeg jobber som danser og koreograf blir jeg ofte presentert som en atypisk danser eller en dansende molekylær biolog – det har blitt min referanse i dagens samfunn.

Xavier le Roy takker Chantal Escot-Theillet, Tara Herbst, Mårten Spångberg, Hortensia Völckers og Christophe Wavelet. Forestillingen er støttet av Goethe Institut, Oslo.

-Jeg begynte å ta to danseklasser i uken samtidig som jeg begynte å skrive min doktorgradsavhandling i molekylær og cellulær biologi. Det har nå gått åtte år og jeg har disputert min avhandling og sluttet å jobbe som biolog. Siden jeg jobber som danser og koreograf blir jeg ofte presentert som atypisk danser eller en dansende molekylær biolog – det har blitt min referanse i dagens samfunn.

In situ productions og Le Kwatt presents *Self unfinished* og *Product of circumstance* For the very first time we present Xavier le Roy in Norway. After his opening during the October Dance festival in Bergen, Black Box proudly presents the German

The researchers of the future: Xavier le Roys *Product of Circumstances* er den mest

performance artist to an Oslo audience who has probably never experienced a performance like this. This is not ballet or contemporary dance, nor is it theatre. This is a hybrid of research, science and art, where Xavier le Roy is the incarnation of theory and practise within the term

fremmedgjørende, men samtidig, med hans presise artikulasjon, den mest rørende.

performance. Xavier le Roy started taking two dance-classes a week at the same time as he started working on his thesis for his Ph.D in molecular and cellular biology. It's now been eight years that he has submitted his thesis and stopped working as a biologist. Since he works as a

Forestillingen omhandler grunnleggende forskning innen kroppsideal, presenta-

dancer and choreographer he is very often presented as an atypical dancer or as a dancing biologist.

Le Roy recons this has become his currency in what he calls the Society of the Spectacle.

sjon, fiksjon og subjektivitet. -Ballet tanz

In situ productions
produsent: Petra Roggel
TEL +49 (0) 30 444 9440
FAX +49 (0) 302 446 51446
E-MAIL
petra.roggel@berlin.de

GOETHE
INSTITUT OSLO

* Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP

Oslopremiere på Black Box Ultima festivalen
Store scene **Oktober** 12. - 15. og 19. - 22.

Ingun Bjørnsgaard Prosjekts nye forestilling er 'Black Box'
bidrag til Ultima Festivalen.

Med romantiske forestillinger og mytiske figurer trer illusjonen ut av det dulgte. Det skapes et sentimentalt og melankolsk felt der naturen blir et fingert bilde. Danserne beveger seg inn og ut av virkeligheten, trekker inn elementer og forsøker å være illusjoner, men forsøket mislykkes. Mystikkens sfære brytes mot det uraffinerte. Danserne forsøker, men gjennom stadige avledninger blir alle tilløp avbrutt. Det melankolske gjenspeiler seg bare i noe ufordelaktig. Uten noen ytre staffasje blir øyeblikk av skam og trivialiteter tydeliggjort. De strever, kjemper og ydmyker seg. Som en faun som hater sin ettermiddag.

Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP

Ingun Bjørnsgaard har i løpet av de siste årene markert seg som en sentral fornyer av norsk dansekunst, og regnes nå som en av Skandinavias ledende koreografer. Hun er utdannet ved Statens balletthøgskole i Oslo og ved Martha Graham School of Contemporary Dance i New York. Siden 1992 har hun arbeidet med sitt eget kompani, *Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP*, som har fått stor oppmerksomhet internasjonalt. I utviklingen av IBP har kontinuiteten i arbeidet mellom Ingun Bjørnsgaard og en fast kjerne av dansere, komponister og scenograf vært viktig.

Det formorienterte verket *Jomfruer i norsk landskap*, som vant første pris ved *Nordic Choreographers Competition of Contemporary Dance* i København i 1992, markerte hennes gjennombrudd som koreograf. Det formale grunntrekket fra *Jomfruer i norsk landskap* ble videreført og gjennom dette en arkaisk forståelse av begreper som kjønn, tilhørighet, begjær, skam og forføngelighet. I koreografiene *Alminnelig Olympia* (1993, *Renccontres Choregraphiques Internationales de Bagnolet* 1994) og *Sleeping Beauty* (1994, *Kritikerprisen* 1994/95) ble mytologiske kvinneskikkelser slik nytolket med tilsiktet distanse for å sette spørsmålsteget ved det konvensjonelle kvinnebildet. Med *The Flux Position of an Insulted Eye* (1996), *The Solitary Shame Announced by a Piano* (1997, *Ludwig Forums Aachener Innovationspreis Kunst*) og *pli à pli* (1999) har Ingun Bjørnsgaard tatt i bruk et scenisk språk der teatral situasjoner brytes mot store koreografiske partier. En slik sammensetning av dramatiske elementer og ren dans fremtrer i dag som typisk for hennes stil, sammen med et tematisk fokus på spillet mellom det private og det universelle.

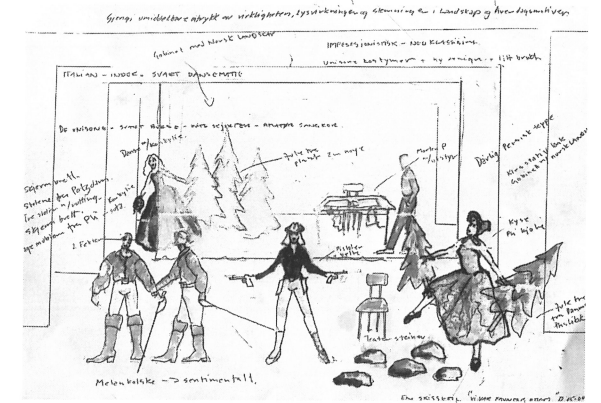
Med disse seneste verkene har Ingun Bjørnsgaard Prosjekt inntatt en sterk posisjon på den europeiske dansescenen. Foruten et nært samarbeid med Bergen Internasjonale Teater har Kampnagel, Hamburg og Dansens Hus, Stockholm vært viktige støttespillere. Kompaniet har hatt gjestespill i Tyskland, Belgia, Nederland, Italia og England foruten de nordiske landene.

Ingun Bjørnsgaard is one of the leading contemporary choreographers in Scandinavia. Her personal language of movements,

sense of form and eye for theatrical situations have caught the attention of an enthusiastic press and audience through a number

of distinctive performances where recognizable situations are placed in an aesthetic landscape, and where irony and humour are

balanced against a serious background.

Forestillingen er en del av vårt turnesamarbeid med Bergen Internasjonale Teater og Teaterhuset Avant Garden i Trondheim. NETTVERK FOR SCENEKUNST.

Forestillingen er støttet av Norsk kulturfond, Fond for utøvende kunstnere og Norsk Musikkfond.

Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP
Ebbellsgate 1,
N-0183 Oslo, Norge
Tlf. +47 22 20 66 05,
fax +47 22 20 66 54
hjemmeside:
<http://home.sol.no/~ingunbp/>
e-mail: ingunbp@online.no

Ill: Olav Myrtevedt

Koreograf: Ingun Bjørnsgaard
Dansere: Sigríð Edvardsson
Hafdís Olafsdóttir
Torunn Robstad
Niklas Gundersen
Teet Kask
Scenografi / kostymer:
Olav Myrtevedt

Komponist: Henrik Hellstenius
Lyddesign: Morten Pettersen
Lysdesign:
Jean Vincent Kerebel
Produsenter:
Suzanne Bjørneboe
Cathe Sjøblom

Produsert av:
Ingun Bjørnsgaard Prosjekt - IBP
Co-produsenter:
Primo Festivalen
Bergen Internasjonale Teater

* Cast off Skin

Heine Røsdal Avdal og Yukiko Shinozaki

Oslopremiere på Black Box Lille scene **Oktober 18. - 19.**

Vi er interessert i en ide om at kroppen vår er en container med minner og hukommelse. Gjennom opplevelser og erfaringer fra dag til dag, er det ikke bare hjernen som lagrer informasjon, men også vår kropp fylles opp med følelser, minner og hukommelse.

Vi er født med vår kropp og den er i forandring hele tiden. En hånds bevegelse i kontrast til resten av kroppens skjelvende stillhet. Et krysningspunkt hvor bevegelse møter stillhet, og stillhet møter tanke. Oppfatningen av oss selv passerende gjennom bevegelsen av en hånd. En hånd søkende etter forbigående øyeblikk av stillhet.

Cast off Skin er et norsk-initiert danse-

prosjekt av og med Heine Røsdal Avdal (Oslo) og Yukiko Shinozaki (Japan). Forestillingen vil bli co-produsert av BIT Teatergarasjen, Dans in Kortrijk (Belgia) og Damaged Goods (Belgia), som stiller administrative tjenester, prøvestudio, boenheter, andre produksjonsfasiliteter og visningsmuligheter til disposisjon for kunstnerne. Produksjonen vil også bli tilrettelagt for og hjulpet med omfattende turnéplanlegging og realisering både i Norge, Norden og Europa.

Heine Røsdal Avdal

har en mangfoldig utdanning og dansepraksis fra Norge (Statens Balletthøgskole, Ina Chr. Johannessen, Fr. Scavetta, A. Døvig, Ø. Jørgensen o.a.) og utlandet (P.a.r.t.s. i Brussel, Meg Stuart m.m.).

Yukiko Shinozaki

har også en svært bred og mangfoldig bakgrunn, både utdanningsmessig og praktisk. Begge utøverne har i en årrekke danset og turnert med Meg Stuarts kompani *Damaged Goods* (Belgia). De har vært med i forestillingene *Splayed mind out* (Meg Stuart & Gary Hill) og *Appetite* (Meg Stuart & Ann Hamilton), og turnert størstedelen av Europa og andre kontinenter. For tiden er de begge engasjert av Meg Stuart til kompaniets nye produksjon *Highway 101*.

Heine Røsdal Avdal og Yukiko Shinozaki har tidligere koreografert eget arbeid, som bl.a. har blitt vist som *arbeid i prosess* på Dixon's Place i New York. Med disse mer uformelle prosjektene bak seg, og deres felles erfaring fra *Damaged Goods*, ønsker de nå sammen å videreutvikle eget kunstnerisk arbeid med forestillingen *Cast off Skin*.

Dette prosjektet blir med andre ord - deres lange fartstid til tross - et debutarbeid. Sammen skal de stå for konsept og koreografi, samt store deler av det konkrete produksjonsarbeidet i samarbeid med co-produsentene.

Cast Off Skin is a Norwegian initiated dance project by Heine Røsdal Avdal (Oslo) og Yukiko Shinozaki (Japan) the

play is coproduced by Bergen International Theatre (BIT - Teatergarasjen.)

We are interested in an idea about our bodies as containers of memories. Through our daily episodes and experi-

ences, not only our brains, but our bodies fill up with feelings and memories.
Heine Røsdal Avdal

Forestillingen er en del av vårt turnesamarbeide med Bergen Internasjonale Teater og Teaterhuset Avant Garden i Trondheim. NETTVERK FOR SCENEKUNST.

A body as a container
Yukiko snakker.

Hun snakker til meg og med seg selv. Hun utforsker prosessen av tanker og kropp kommuniserende med hverandre. Yukiko er i vår stue, alene med seg selv og meg. Det er natt. Mørket har lagt seg. Det er kaldt ute, men varmt inne. Stearinlys brenner rundt i hele rommet. Det skaper både

atmosfære, lys og varme. Det er ingen lyd i rommet bortsett fra byens lyder om natten. Biler passerende i gater og stemmer utenfra. Innvendig hører hun melodier fra en spilledåse. Hun nynner dem svakt, som om de kommer langveis fra.

Hun har på seg skogsgrønne vide ullbukser og en hvit utslitt singlet. Hun beveger seg og ER i rommet. Det er per-

sonlig. Like personlig som innholdet i en dagbok. Vi diskuterte om hvorvidt dette er noe hun våger å vise til andre mennesker.

Hun ser på sin kropp som en container. En container med følelser og energi. En container med Yukiko i fortid, nåtid og fremtid. Minner, tilstedeværelse og fremtid. En container med oppsamlede bilder. Bilder som fortsetter å

leve på innsiden av oss, for senere å bli prosjektert ut gjennom kroppen vår, en hånd, et nytt bilde.

Følelsen av å kontrollere og bli kontrollert av seg selv på samme tid. Er det tanken som kontrollerer håndens bevegelse eller kontrollerer håndens bevegelse tanken? Hva kontrollerer hva?

Heine Røsdal Avdal.

Heine Røsdal Avdal
Halvdan Svartes gate 34
0268 Oslo
Tel 22 56 16 44

Konsept og koreografi:
Heine Røsdal Avdal og
Yukiko Shinozaki

...som en påtagligt dødlig påtånd kanin

Teater Salieri

Norgespremiere på Black Box Lille Box

Lille scene **Oktober** 29. - 1. nov.

Rå energi og samtidskritikk fra et av Sveriges mest markante kompanier for første gang i Oslo.

Det är ingen idé att engagera sig om man är realist.

...som en påtagligt dødlig påtånd kanin forteller om vår tids selvopptatte virkelighet for en generasjon som helst ikke vil bli voksen og hvis frihet kan virke lammende total. Som i et direktesendt Jerry Springer-show raser tre unge kvinner og to menn over underholdningsveldet, stressykdommer, tillærte kjønnsroller og egne familieliv. Uten å innse sin egen forgjengelighet, håper de på raske svar på store spørsmål. Den fjerde kvinnen derimot forholder seg betraktende inntil de andres desperate jakt på bekreftelse ikke lenger er til å holde ut.

...som en påtagligt dødlig påtånd kanin hadde urpremiere på Södra Teatern i Stockholm tidligere i år og har siden turnert i Sverige, blant annet til Svenska Riksteaterns festival for nordisk teater i mai.

Teater Salieri er et av Sveriges mest markante teaterkompanier, etablert i Stockholm i 1993. Med Kajsa Isakson som kunstnerisk frontfigur og musikk signert Bob Hunds produsent Daniel Sqaty, har Salieri skapt et originalt lekende uttrykk med politisk slagside som forener fysisk post-grotowskisk teater med tekst og eksplosiv rytme.

Slående språklig knapphet og humor kombinert med koreografert presisjon og høyt tempo smitter publikum med stor energi og tilstedeværelse.

Kompaniet representerer en nyskapende, politisk engasjert retning i svensk teater, og ble nylig invitert til å være med i den europeiske vandreforestillingen *Hotel Europa*.

Tidligere har Teater Salieri blant annet laget forestillingen *Aldrig mere dansa* (1999, en tragikomisk historie om dødshjelp) og trilogien *Box* (1996, et relasjonsdrama som bokse-match i 15 runder), *Rundgång, undergång & demedom* (1997, om avprogrammering av menneskelighet på et psykiatrisk sykehus) og *För vårt högst personliga nöje* (1998, politikk som rollespill).

...som en påtagelig potent feministisk dramatiker

Kajsa Isakson (29) er ikke kjent for å skildre stillheten. Derimot har Teater Salieris regissør og dramatiker vakt stor oppsikt og publikumsappell med sine samtidskritiske teaterforestillinger.

- Tittelen er en beskrivelse av storbyennesker og hvordan vi lever våre anmasende liv, sier Kajsa Isakson, tidligere lydtekniker på rockscenen og grunnlegger av teatret Kafe 44 på Söder i Stockholm. ...som en påtagelig dødlig påtänd kanin er den fjerde forestillingen i rekken Isakson har skrevet og regissert for Teater Salieri. Med høyt tempo og humor skildrer

Like a palpable mortal
ignited rabbit
by Kajsa Isakson

Raw energy and social criticism on a generation refusing to grow up with an almost

paralyzing amount of freedom - from one of Sweden's most distinguished theatre compa-

nies presented for the first time in Oslo.

hun tidstypiske holdninger, mediasamfunnet og politisk likegyldighet. Og hun har ingenting imot stempelet politisk teater eller feministisk dramatik.

- Nei, det er bare bra. Selvsagt er jeg feminist. Jeg skriver bevisst sterke kvinneroller man som regel aldri ser på en teaterscene der kvinner enten er unge madonnaer eller gamle ammer. Tidligere har jeg skrevet en kvinnelig president og astronaut, en Elvis, Jesus, og en bokse-mester! Klassikerne er skrevet av menn for menn. Den uskrevne delen av historien må også opp på scenen, sa Kajsa Isakson til Dagens Nyheter i forbindelse med urpremieren på ...som en påtagelig dødlig påtänd kanin i vinter.

Gjestespillet er støttet av Norsk Kulturråd og Teater og Dans i Norden, og presenteres i samarbeid med Teaterhuset Avant Garden i Trondheim. Forestillingen varer i to timer inkl. pause.

Teater Salieri är ett salt, ett tidsotypiskt och eget. Kanhända är det återdags för en renässans för kroppen och dess otaliga uttrycksmöjligheter som djärv teaterestetik?
- Dagens Nyheter

Det är en samspelt ensemble som lyckas gestalta den flyktiga materia av vilken den moderna tillvaron är konstruerad.
- Dagens Nyheter

Påtagligt aktuell påtänd kanin.
- Upsala Nya Tidning

Det utgår en väldig energi från scenen. Skådespelarna förmedlar både kritik och fascination och frågar samtidigt sig/oss var gränsen går för vad vi kan acceptera. Det är bra teater.
- Svenska Dagbladet

Det är svårt att sitta oberörd när Teater Salieri tar tempen på samtiden. Det är aggressivt och lekfullt. Originellt och oemotståndligt.
- Metro Stockholm

Teater Salieri
Barnängsgatan 6
116 41 Stockhom
Tlf 00 46 8 644 35 58
e-post salieri@telia.com

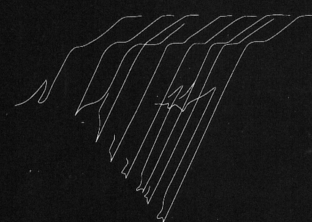
Manus, regi, koreografi:
Kajsa Isakson
Scenografi, lysdesign:
Fridjon Rafnsson
Maske, kostyme:
Malin J. Sahlstedt
Regiassistent: Anna Sjögren

Musikk: Daniel Sqaty
Skuespillere:
Pernilla M. Hammargren
Hans C. Lindqvist
Petter Wennardt
Nina Sosunoff, Anna Karlson
Mikke Schirén, Anna Bäck

* En latter uten lyd

Passage Nord

Urpremiere på Black Box

Lille scene

November 14. - 16. og 21. - 23.

En musikk-performance basert på tekster av John Cage.

John Cage er et av modernismens ikoner. I det nye århundret er det interessant å ta opp hans problemstillinger i forhold til den skapende prosess.

Forestillingen gir utdrag fra tekster av John Cage, basert på hans bøker og på hans samlede intervjuer. Han kommenterer politikk, billedkunst, litteratur, musikk, religion, pedagogikk, og ikke minst den skapende prosess på en meget fri, overraskende, humoristisk og radikal måte. Tekstene fremstilles på scenen som bekjennelser og anklager, aktørene ser på publikum og sier: -jeg vet at...., jeg tror at...., dere tenker at...., dere visste at....

John Cage er et av modernismens ikoner. I det nye århundret er det interessant å ta opp hans problemstillinger i forhold til den skapende prosess, i forhold til kunstnerens ansvar for kunstverket, og hans meget utvidende og radikale ideer om enkle hverdagshandlinger.

Kjetil Skøien var John Cage's vert under hans besøk i Oslo i 1983, på Høvikodden og på Statens Kunstakademi. Cages strykekvartett fra 1950 er melankolsk og preget av hans forhold til Zen-buddhisme, dvs. et annet forhold til tid enn i den vestlige verden. Dette sammenfaller med Kjetil Skøiens studier og arbeide i Japan i fire perioder. John Cage's tekster er ganske ukjente for de fleste, men han var en meget viktig poet og forfatter. Alle intervjuer han ga er utgitt i boken *Conversing with Cage* og meget av manuset er hentet herfra. En blanding av det humoristiske, alvorlige og melankolske vil prege uttrykket. John Cage's strykekvartett (1950) blir spilt *live* av CIKADA strykekvartett.

A Laughter without sound
- a music-performance
by Passage Nord
World premiere 31th of October.
John Cage is one of the icons
of modernism. It is especially

interesting now at the begin-
ning of the new century to
study his views on the creative
process. The established
director Kjetil Skøien is also
an actor, painter and writer.

He has directed plays on
many of the larger Norwegian
theatre stages, in addition to
his work with his own com-
pany Passage Nord.

His first collection of poems
Å henge på jorden (Hanging
on Earth) was published this
spring.

Passage Nord
Stensgt 32C
0358 Oslo

forestillinger på Det Norske
Teatret, Oslo Nye Teater,
Rogaland Teater og Black Box
ved siden av å produsere for
sitt eget kompani Passage
Nord. Skøien debuterte som
forfatter med diktsamlingen

Å henge på jorden (utgitt på
Aschehoug i mars i år).
Musikk: John Cage
(Strykekvartett fra 1950)
Regi, scenografi: Kjetil Skøien
Tekst: John Cage
Bearbeidet av Kjetil Skøien

Musikere: CIKADA stryke-
kvartett: Henrik Hannisdal
Odd Hannisdal
Morten Hannisdal
Marek Konstantinowicz

Kjetil Skøien er regissør, skue-
spiller, forfatter og billedkunst-
ner. Han har tidligere laget

Hva er performance?

Av Camilla Eeg

Performance betyr på engelsk alt som beveger seg eller utfører en handling. Det vi mener med performance i en kunstkontekst henviser først og fremst til Performance Art som et uttrykk særlig billedkunstnere har arbeidet med siden 50 og 60 - tallet. Performance og Happenings var en del av Avantgarden i kunsten og startet rundt miljøet ved Black Mountain Collage i USA hvor bl.a. John Cage og Merce Cunningham var sentrale personligheter. New York på 60 - tallet var en viktig arena for Avantgarde-bevegelsen og utviklingen av performativ kunst og happenings. Vi ser det bl.a i Jackson Pollocks action painting og i Allan Kaprows *18 Happenings in 6 Parts* bare for å nevne noen.

Avantgarden tok avstand fra det bestående og ville bryte med tradisjonen. De ville være fortroppen for nyskaping, og ta avstand til og stille spørsmålstegn ved vedtatte konvensjoner i kunsten og samfunnet. Det var en reaksjon mot etterkrigstidens materialisme, troen på fremskrittet og den lykkelige kjernefamilien. Man ville bryte de borgerlige tabuer og vise den harde virkeligheten.

Mye har skjedd siden, verden ser annerledes ut i år 2000. Avantgarde er ikke lengre interessant i en postmoderne tid. I dag handler verken kunsten i sin helhet eller performance om opprør. De fleste tabuer brytes gjennom tabloidpressen og kunsten er ikke en arena for å sjokkere.

Tidligere søkte kunstnerne å vise virkeligheten, å komme vekk ifra illusjonene. Noe som Chris Burdons

performance *Shoot* fra 1971, er et typisk eksempel på. (Burdon skjøt faktisk seg selv i armen foran publi-
kum). I dag søker man en iscenesettelse av virkelig-
heten, man undersøker fiksjonen som et virkemiddel
i et samfunn hvor det private er blitt en stor del av det
offentlige. I dag er det ikke lenger kunstner-
personligheten eller kunstnerens indre erfaring som
er interessant. I en tid hvor individualismen allikevel
står i høysetet blir kunstnerens oppgave i større grad å
snakke om *det der ute*. Å ta tak i kollektive strøm-
ninger og idéer fremfor private erfaringer.
Niels Lehmann, teaterteoretiker fra Århus, under-
streker at dagens kunstnere ikke forholder seg til tradi-
sjonen som et opprør slik Avantgarden gjorde, men vi for-
holder oss til tradisjonen som et tilbud hvor vi fritt kan
bruke og blande virkemidler - en såkalt tilbudsetikk.

I dag er det stor frihet mellom genre og grensene
mellom kunstformene og kunst og samfunnet forøv-
rig, oppløses. Billedkunstnere og scenekunstnere sam-
arbeider i større grad i dag enn før. Billedkunsten blir
mere teatral og scenekunsten har helt siden 70- og 80
- tallet tatt opp i seg performance som uttrykk slik vi
har sett det i Performance teateret. Den canadiske teo-
retikeren Josette Féral mener at performance art i tra-
disjonell forstand har ligget død i mange år. I stedet
opererer hun med begrepene teatral performance og
performativt teater. I Storbritannia har det oppstått et
paraplybegrep; Live Art som også begynner å dukke opp
i Norge.

... forts. s. 63

* N.N. Krement X

Oslopremiere på Black Box

Store Scene

November 8. - 12.

Krement X er et nytt friskt innslag blant norske teatergrupper.

N.N. er et sjarmerende humoristisk blikk på vår hverdag ved århundreskiftet, som samtidig er ubehagelig nærgående.

Norsk etnologisk granskning (NEG) inviterte i 1995 nordmenn til å skrive om en helt alminnelig dag. Det formale fundamentet i forestillingen er basert på 150 av disse personlige beretningene, dokumenter over norsk dagligliv på slutten av hundreåret. *Krement X* sitt intense og lekende fysiske formspråk kler opp *N.N.* til det de kaller en magisk kjøkkenbenkrealisme.

Urbant fysisk teater på en energisk, intim oppdagelsesreise inn i livet til hvem som helst, *N.N.* – oss alle.

Krement X

Et nytt friskt innslag blant norske teatergrupper. Navnet har de hentet fra det latinske *ex krementum* (ekskrement), et generelt og spesifikt begrep som favner om kroppens og sinnets urene, men akk så nødvendige tabu. *Krement X* griper tak i spørsmål om identitet knyttet til disse lagene av menneskelig (sam-) eksistens og pakker dem inn i en elegant scenisk flørt med publikum. Forestillingene *upop* og *one night stand*, hadde premiere på nattklubben Agora i Bergen. Fri fra institusjonelle rammer kom de tett innpå et urutinert, men svært mottagelig publikum. I en marginal scenografi balanserer utøverne Anna Dworak og Morten Traavik sceneuttrykket mellom teater, dans og performance. Det sjarmerende og humoristiske uttrykket er samtidig ubehagelig transparent. Tematisk strekker de seg videre i *N.N.* til å

utforske aspekter ved den nasjonale identiteten i forhold til den private, og relasjonen mellom dem.

Kompaniet ble startet opp i desember- 98 av Morten Traavik og Anna Dworak.

Traavik har bakgrunn bl.a som instruktør ved Den Nationale Scene i Bergen, og har teaterutdanning innen skuespill, performance og regi, fra Stockholm, Århus og Moskva. Dworak er utdannet skuespiller/performer ved Nordisk teaterskole i Århus, og har som Traavik bred yrkeserfaring fra forskjellige teaterprosjekt i utlandet.

Produksjonen er støttet av Norsk Kulturfond, Norsk Kassetavgiftsfond, Bergen kommune, kulturavdelingen og Kulturby 2000.

The young theatre company Krement X has during the last years managed to establish themselves on domestic stages amongst the upcoming and exciting forces in

Norwegian theatre. Presented in nightclub contexts they addressed questions concerning identity tied to the ecstatic, but unpure layers of human existence. Wrapped in

an elegant scenic flirt, their performances have successfully reached, and come close to an audience unfamiliar with the theatre. N.N. is based upon diaries from a normal

day, written by Norwegians as part of an ethnological study project from 1995.

<http://www.krementx.net>
e-post:
krementx@krementx.no

Konsept og regi:
Morten Traavik og
Anna Dworak
Tekst: 150 nordmenn den
26. April 1995
Med: Ulla Marie Broch

Anna Dworak,
Sanna Söderholm
Kjetil Skøien og
Morten Traavik
Komponist og lyddesign:
Jon Hegre
Lysdesign: Stephen Rolfe

Scenografi: Morten Traavik
Konstruksjon og kostyme:
Cecilie de Lange
Produksjon: Krement X
Co-produksjon:
BIT Teatergarasjen

I sin artikkel *New Test Leapers, British Artists Working Across Art Form Borders* skriver Lois Keydan: - Live Art is in essence a terminology for a new performance culture that respects no borders and understands no limits. Live Art is not an art form, but an umbrella that covers a diversity of interconnected performance based possibilities...

Performance og Live Art gir mange muligheter nettopp fordi kunstnerne beveger seg i grenselandet mellom objektet, rommet og det performative - det vil si at det er noen eller noe som utfører en handling i rommet. Det viktige er å forholde seg til konteksten og publikums forventninger. Stedet man presenterer sin kunst blir en del av fortellingen på samme måte som den genretittel man setter på verket sier noe om hvordan man ønsker at publikum skal lese det.

Hva er Black Box i forhold til en performance - eller Live Art scene? Hvordan kan scenerommet defineres og hvordan kan det brukes til noe annet enn den tradisjonelle tanken om scene og sal? Kan Black Box eksistere utenfor Aker Brygge? Kan Black Box vise en performance f.eks i en tom leilighet i Pilestredet som vi så i Henriette Pedersens avgangsforestilling fra koreografilinjen på Statens Balletthøgskole; *Utvidet Innsyn*? Eller kan billedkunstnere bruke den svarte boksen på Aker Brygge til en performance - eller en performativ utstilling? Mulighetene er mange og performance-kunsten krever en fleksibilitet fra kunstinstusjonen for å nå et større publikum og for å infri kunstnerenes krav.

Høstens program på Black Box burde være interessant for mere enn et scenekunstpublikum, da flere av forestillingene kan defineres inn under Live

Art og kan leses både som billedkunst og scenekunst - eller ingen av delene.

Hollow Creatures nye forestilling *Tigerhagen* prøver å trekke idéen om dataspillet inn på scenen, hvor det virtuelle rom er like virkelig som det konkrete scenerommet. Vi befinner oss et sted mellom teater, virtual reality og rollespill. En lek med virkeligheten iscenesatt som teaterillusjon.

I oktober kommer Xavier Le Roy som går helt motsatte vei. Hans performance er blottet for ny teknologi. Han jobber med et rent fysisk, minimalistisk formspråk hvor hans kropp alene forteller historiene. Det er ikke dans, men forholder seg allikevel til dansen og dens uttrykk, om enn på yttergrensen av den. Samtidig er hans forestilling en performance som i en museums - eller gallerikontekst ville være like interessant fordi den tar utgangspunkt i et konsept og en fysisk situasjon. Xavier skaper ikke illusjon i rommet. Han prøver ikke å forflytte oss til et annet sted eller en annen tid. Derimot skaper han en optisk illusjon med sin kropp som forvandles til et dyr, eller en fantasifigur foran øynene våre.

Utveksling mellom kunstmiljøene er fruktbart. Scenekunstnere er eksperter på opptreden foran et publikum og fysisk tilstedeværelse. Billedkunstnere er eksperter på kontekst, konsept og form. La dem komme sammen i en Merry-go-round og se hva som kommer ut av det. Performance og Live Art burde gi nok rom for alle. Så får vi se om institusjonene og publikum klarer å flyte med i det formalistiske kaos.

* Oslo Danse Ensemble

Urpremiere på Black Box

Store Scene

November 21. - 3. des.

En reise fra det kjente til det ukjente, fra det hverdagslige til det komiske, absurde og mystiske. En dansekoncert i en integrerende collage av formuttrykk!

Forestillingen er satt sammen av 4 forskjellige koreografer. Via samtidsdans til jazz- og teaterdans tas publikum med på en reise fra det kjente til det ukjente, fra det hverdagslige til det komiske, absurde og mystiske. En dansekoncert i en integrerende collage av formuttrykk!

Oslo Danse Ensemble ble formelt stiftet i 1994, og formidler danseforestillinger til et bredt publikum over hele landet. Siden starten har ODE produsert en rekke forestillinger i tillegg til en meget vellykket turne med Riksteatret i 1998.

Oslo Dance Ensemble was formally established in 1994, and has presented dance

performances to a broad audience all over Norway.

The choreographers are Jo Strømgren, Wayne McKnight,

Christopher Huggins and Mia Michaels.

Oslo Danse Ensemble
Postboks 5166 Majorstua
N-0305 Oslo
Tlf: + 47 909 18 358
Faks: + 47 66 77 35 84
E-post: o.d.e@online.no

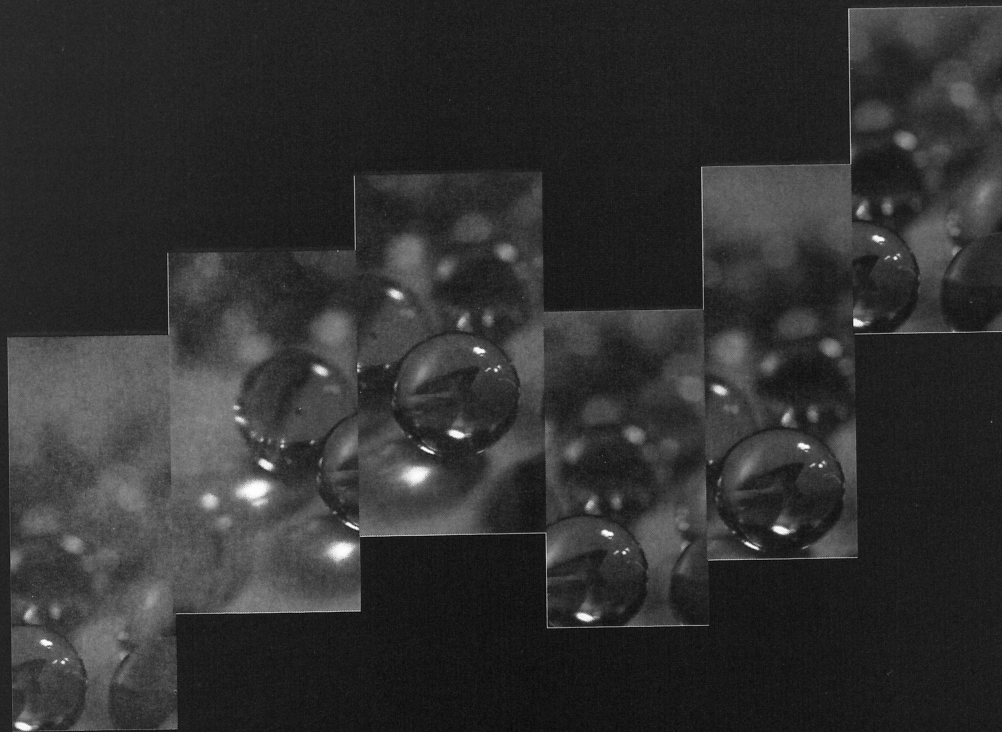
Koreografene: Jo Strømgren
Wayne McKnight, Christopher
Huggins, og Mia Michaels
Dansere: Arlene Wilkes

Charlotte Våset
Pia Elton, Tone Sannum
Katarina Bozic, Lone Torvik
Guro Schia, Knut Arild Flatner

Karl Erik Nedregaard
Torkel Bråthen
Cristopher Huggins

Foto: Erik Berg

 I selskap Runa Rebne

Urpremiere på LilleBox, Lille Scene, dagtid og kveldstid

En danseforestilling for barn fra 4 - 10 år og voksne

co-produsert av LilleBox

Desember 1. - 10.

En danset forestilling om å glede seg over forberedelsene til et selskap og allikevel ønske at gjestene snart skal gå hjem igjen, fra danseren og koreografen som frydet barn og voksne med fjorårets forestilling Minner.

Bare når du er helt stille hører du hva du selv sier

Det skulle da bare mangle

Med skrekkblandet fryd forbereder hun festen som snart kan begynne. Men hvorfor glemmer hun seg bort nå som kaken skal pyntes og gjestene er like om hjørnet? Hun faller i staver og leker gjemsel med tiden fra et gjemmede mellom øyeblikkene. Blir hun ferdig i tide?

Jo takk bare bra

I selskap er en forestilling om behovet for å være sammen med og ønsket om å være helt alene. Hvordan beholde et eget rom midt i all viraken uten å rømme fra det hele? Stillhet må ikke bety taushet, men heller en mulighet til å høre etter.

Man må jo oppføre seg sånn noenlunde

I selskap er den første forestillingen i et nytt kunstnerisk samarbeid mellom Runa Rebne, Tinken Laurantzson og Yngvar Julin. Forestillingens form forener lyrisk dans med et stringent rom, i en assosiativ og flertydig lek med bevegelse, ord og lydmanipulasjon. Teksten er inspirert blant annet av en samling meditative selvfølgheter som løsrevet fra dagligtalen kanskje ikke er så selvfølgheter allikevel.

I selskap - A dance performance for children from 4 - 10 years and adults

about enjoying a party when at the same time wishing for the guests to leave, from the

dancer and choreographer who last year enchanted both children and their parents

with the performance *Minner*.

Tinken Laurantzson er figurteaterkunstner og etablerte i 1990 Teater Figur, som i sine forestillinger la spesielt vekt på tverrkunstnerisk samarbeid, blant annet med dramatikeren Torun Lian, koreografen Øyvind Jørgensen og billedkunstneren Bjørn Carlsen. Laurantzson var kunstnerisk ansvarlig for utstillingsprosjektet *7 prøverom - gi meg en grunn til å være kvinne* på Norsk Folkemuseum i fjor, og arbeider for tiden med digital animasjonsfilm. Hun har også oversatt billedbøker for barn.

Yngvar Julin er scenograf og arkitekt. Han har tidligere arbeidet med Runa Rebne i Værket Dansekompagni og fjorårets *Himmelen er hemmelig*. Julin har de siste årene laget scenografien til blant annet Cecilie Løveids *Østerrike* på Nationaltheatret og Ibang-produksjoners *Stueluft*. Han arbeider for tiden med Helge Ingstads *Siste båt* for Sogn og Fjordane Teater. Julin er også utdannet førskolelærer.

Jan Steinum er utdannet danser og billedkunstner, og han har arbeidet med performance og scenografi gjennom en rekke prosjekter, blant annet med koreografen Karstein Solli. Han arbeider for tiden med to separatutstillinger, og har også undervist i dans for elever i den videregående skolen.

Runa Rebne er utdannet ved London Contemporary Dance School. Hun har som utøver medvirket i oppsetninger av blant andre Ingun Bjørnsgaard, Min Tanaka, Jon Tombre, Un-Magrit Nordseth og Ketil Skøien. I 1987 var hun med å grunnlegge Værket Dansekompagni hvor hun arbeidet både som danser og koreograf. Hun danset soloforestillingen *Minner* for barn i regi av Sverre Waage, og i fjor koreograferte hun og danset selv *Himmelen er hemmelig - jeg kjeder meg*. Runa Rebne har også undervist barn i dans.

Forestillingen varer i ca. 40 minutter.

Foto: Marit - Anna Evanger

Rom for bevegelse

- Å lage forestillinger for barn er en stor kunstnerisk utfordring, sier koreografen og danseren Runa Rebne.

Hva ønsker du at publikum skal oppleve med I selskap?

- Arbeidstittelen min har vært, «Gi barna stillheten tilbake.» Det er kanskje svulstig, men jeg mener det like fullt. Både som barn og voksen har jeg vært opptatt av problemstillinger ved det å ha nok rom rundt seg på alle måter. Jeg vil skape et møte mellom ulike sanseopplevelser, og gi publikum en helhetlig opplevelse av at følelser kan være flertydige, i et uttrykk som fyller dem, som gir rom for å kunne ta imot. Dersom min kommunikasjon er klar, kan

det åpne for publikums eget kreative rom. Jeg tror barn har sitt eget drama, som ikke nødvendigvis er så enkelt, og jeg vil gjerne bevege deres personlige materiale.

Hvorfor har du valgt å lage en forestilling for barn?

- Barn utfordrer meg på en inspirerende måte. Det har å gjøre med umiddelbarheten i reaksjonene deres, som ikke er basert på intellektuelle referanser. De representerer en mer åpen situasjon for meg i stemning og rytme. Utfordringen er å finne den riktige balansen mellom emosjon og intellekt, det er det som er spennende.

Hva er forskjellen i forhold til å spille for voksne?

- Kunstnerisk ser jeg ingen forskjell. Jeg arbeider på

samme måte, og det jeg vil formidle handler om det samme, selv om innholdet er hentet fra en verden barn kan identifisere seg med. Og selve forestillingssituasjonen er selvsagt en annen. Barn reagerer umiddelbart hvis de mister interessen for det som foregår. Det virker som om forestillingen fungerer for barna når jeg kjenner at det fungerer bra på scenen. Det kan også være både brutalt og nådeløst. Andre ganger er barna helt ubetalelig nydelige med sine åpne nysgjerrige ansikter og spørsmål. Denne uforutsigbarheten er også det som inspirerer meg ved å spille for barn.

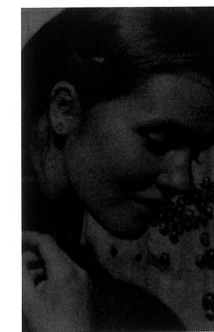
Hvordan opplever du at barn reagerer på moderne dans som ofte regnes som mer

abstrakt enn den tradisjonelle fortellingen?

- Jeg tror de synes det er inspirerende, å dømme etter spørsmålene de stiller meg og at selv de tøffeste blant gutta ofte hopper rundt i scenografien etter forestillingen og hermer etter mine bevegelser. Det har alt å gjøre med en tilstedeværelse man kan kjenne seg igjen i, - at det ligger en klar bevissthet bak bevegelsene.

Hva kan bevegelse fortelle som ordene ikke når?

- Jeg er veldig glad i ord, men det er lett å slå hverandre i hodet med dem. I bevegelse er ikke svarene så enkle. Bevegelse er nettopp i bevegelse. Man leter, samtidig som man bærer på en retning.

Produksjonen er støttet av Norsk kulturråd, Norsk kassettavgiftsfond og Ford for utøvende kunstnere.

Idé: Runa Rebne
Regi: Tinken Laurantzson
Dans: Runa Rebne og Jan Steinum
Scenografi og lys: Yngvar Julin

* The ever after show

Øyvind Jørgensen, Ellen Johannesen og Kate Pendry

Urpremiere på Black Box

Store Scene

Desember 8. - 17.

Foto: Alf Berjesson

Forestillingen som dreier seg om mysteriet rundt helten og idolet. Er vår trang til å gjøre mennesker til myter og legender et utslag av drømmerier eller en dyptgripende lengsel mot noe hellig og opphøyet?

I den spente atmosfære mellom to verdener, den synlige og den skjulte, løper et intrikat nettverk av tråder og forbindelseslinjer, søkende, drivende lik klebrige tentakler spinner det svundne seg inn i våre sinn, sender sine følere ned langs ryggraden og og inn i sinnets mørkeste avkroker. Dører blåser opp, bilder faller ned, hunder gjør og mennesker grøsser....

- De er tilbake. De er sinte, - og de søker kontakt. - Helter, helgener, celebriteter og for tidlig døde - hvis eteriske oppsyn preges av teknologisk overstyring, av spastiske poltergeists, hodeløse Zeitgeists. Har vår nye trådløse infrastruktur interferert med deres magnetfelt? For all del, slå av mobilen og møt dem i vår for anledningen oppsatte bar i det Store Sorte hull på Aker Brygge!

Utgangspunktet for dette prosjektet er tre selvstendige scenekunstneres ønske om å utarbeide en forestilling sammen. I løpet av de siste årene har de hatt en langvarig kunstnerisk dialog, og fulgt hverandres arbeid både som medspiller på scenen og utenfor som veileder/konsulent. De har medvirket i cabaret og forestillinger sammen, og deler erfaringer fra å opptre i ulike settinger. De ønsker å videreføre sine erfaringer fra soloarbeid der de involverte tidligere har markert seg med sterkt ideosynkratiske arbeider, - alle ut fra ulik kunstnerisk bakgrunn.

Øyvind Jørgensen

Koreograf og danser med en rekke produksjoner bak seg, har i den senere tid konsentrert seg om et ekspressivt fysisk bevegelsespråk inspirert av butoh-teknikk med flere kritikerroste arbeider i denne genren. Var senest å se på Black Box i mai med soloen *Tilbederens Journal*.

Ellen Johannesen

Koreograf og danser. Har markert seg de siste år med soloarbeider basert på egne tekster. Arbeidene konsentrerer seg om religiøse og samfunnsmessige problemstillinger der personlig bevegelsespråk kombineres med et skjødesløst politisk budskap.

Kate Pendry

Skuespiller, tekstforfatter og medium. Har gjort seg bemerket med arbeider som inkorporerer ny teknologi i en teatralt setting, bl.a for utstillingen DETOX. Hun har lenge vært opptatt av kultusen rundt døde celebriteter, og har opprettet *Dead Diana.com* en direkte digital kanal til *The dead celebrities convention*. Enkelte mennesker er uten tvil utstyrt med noe utenom det vanlige, - det lille ekstra som der og da tilfredsstiller massens behov og ønsker, som gjør dem til ikoner for sin tid. Ikonets magi forsterkes dersom vedkommende dør ung og bildet kan dyrkes uavhengig av originalen. I forestillingen vil vi støte på flere gjenferd eller inkarnasjoner som kan gi en oppdatert versjon av heltens ettermæle - som når Kate Pendry foretar seg fiktive kanaliseringer av døde Prinsesse Diana, - eller når Fred og Ginger presenteres av Jørgensen og Johannesen - som et forvirret ektepar midt mellom glamour og begynnende senilitet.

Forestillingen er støttet av Norsk Kulturråd, Fond for Utøvende Kunstnere og Norsk Kassettavgiftsfond.

Koreografer og dansere:
Ellen Johannesen og
Øyvind Jørgensen

Dramatiker og skuespiller:
Kate Pendry
Komponist og musiker:
Petter Wiik

Video og projeksjon:
Carl Christian Hustad
Foto: Alf Börjesson

Produsert av:
Stiftelsen Ø. J. Prod.
Karma Consult og
Kate Pendry

Black Box

Med sine 2 scener, store og lille, har Black Box siden 1985 vært en av hovedarenaene for nyskapende scene-kunst i Norge. Teatret huser nasjonale og interna-sjonale gjestespill.

Ved siden av å være et utleieteater for frie sceniske prosjekter og grupper, har teatret de siste årene presentert sine to kunstneriske profiler Månedens forestilling / Black Box program og LilleBox - moderne scenekunst for barn. LilleBox er siste skudd på stammen, og ved siden av å være åpent for det alminnelige publikum, har dette prosjektet også henvendt seg spesielt til barnehager og skoler. Responsen fra scenekunstinteresserte pedagoger og elever har vært meget god, og dialogen utvikles videre ved at våre samarbeidsskoler bl.a får være med på samtaler og workshops med kunstnerne i tilknytning til forestillingene.

Siden 1994 har teatret hvert år vært scene for Ultima - festivalen, og et nytt samarbeid er etablert under overskriften *Samtidskunst og ny teknologi*. Samarbeidspartnere er Henie- Onstad Kunstsenter, Ultima og Black Box. Prosjektet skal presentere et bredt spekter av musikk, billedkunst og scenekunst med ny tekno-

logi som fellesnevner.

Black Box samarbeider også med Bergen Internasjonale Teater og Teaterhuset Avant Garden i Trondheim om et NETTVERK FOR SCENEKUNST. Forestillingene *N.N.* med Krement X, Ingun Bjørnsgaard Prosjekts siste forestilling og Heine Røsdal Avdal/ Yukiko Shinozaki med *Cast off Skin* i høst inngår i dette samarbeidet.

Black Box er et aksjeselskap som eies av Danse- og Teatersentrum (DTS), interesseorganisasjonen for fri profesjonell scenekunst i Norge, og deler kontorfellesskap med organisasjonen på Aker Brygge i Oslo. Teatret mottar driftsstøtte fra Oslo kommune og Kulturdepartementet. Programprofilen LilleBox - moderne scenekunst for barn er støttet av Norsk kulturråd og Oslo kommune.

Teatrets styre består av styreleder Tove Bratten (daglig leder i DTS), Signe Horn, Arne Jensen, Øyvind Jørgensen og John Persen. Anne Britt Gran og Hans Petter Eliassen er varamedlemmer. Black Box har 9 ansatte, hvorav 6 er administrative og 3 er tekniske medarbeidere.

eiendom

LINSTOW

Takk til gårdeier for støtte til sesongkatalogen høsten 2000

Høstprogrammet **BIT** Bergens
Internasjonale
Teater

august 2000			
19	Blindman Quartett (Belgia)	polyphonic variations	Domkirken
25-27	Maur Prosjekter/Blindman (Nor)	kleopatras nåler	Bergenhuis
september 2000			
1-3	Kreutzer kompani (tidl. Demodans)	vakuum (arb.tittel)	[tgr]
5-10	Skudd! (ung norsk scenekunst / 4 komp.)	diverse	[tgr]
14-24	216T – gjestespill, performancefestival(*), symposiumin kitch 1-7	[tgr]
14-21	Pre Essens (Nor)	femina ex machina	
15-16	Concervas/Simona Levi (Spania)	den nordeuropeiske bue	
20-21	End of Millennium(*) (usa/kina/canada/polen/tyskland/nederland/uk)	processes in theatre, art and litterature	
22-24	Baktruppen (Nor)		
22-24	Symposium (internasjonalt)		
oktober 2000			
3-15	Oktoberdansen 2000 – forestillinger, work-shops, videotalks etc.		[tgr/usf/dt]
3-4	Rosas (Belgia)	drumming	[tgr]
3-4	Granhøj dans (Danmark)	headbreak	[usf]
3-8	Veden Neitsyt (Finland/Norge)	kela 2000	utendørs
5-6	Ingun Bjørnsgaard Prosjekt (Norge)	ny forestilling	[dt]
6-7	Xavier Le Roy (Tyskland)	self – unfinished	[usf]
7	Staffan Eek (Sverige)	meaning zero	[dt]
7-8	Grace Ellen Barkey (Belgia)	few things	[tgr]
8	Xavier Le Roy (Tyskland)	product of circumstances	[usf]
9-11	Y-Space (Kina)	diverse	utendørs
12-13	Melk/Marco Berrettini (Frankrike)	multi(s)me	[tgr]
12-13	Carte Blanche (Norge)	the musikal	[dt]
13-15	Avdal/Shinozaki (Norge/Japan)	cast off skin	[usf]
13-14	Henriette Pedersen	utidig innsyn en leilighet i Bergen...	[dt]
14	Hooman Sharifi (Norge)	plutselig, forresten....	[dt]
14	Ellen Johannessen (Norge)	praying room	[dt]
14	Karen Foss/Susan Davies (Norge)	ny solo	[dt]
15	Ellen Johannessen (Norge)	cavewoman	[tgr]
15	Kreutzer kompani (Norge)	vakuum	[tgr]
24-29	Skudd! (ung norsk scenekunst / 4 komp.)	diverse	[tgr]
28	display: (Norge/Italia)	the spectacle	[tgr]
november 2000			
1-5	Madame Monsieur (Sveits)	madame monsieur	[vki]
4	Subtime (Norge/Tyskl/Nederland)	subtime gathering 2000	[tgr]
8	Riksteatret/Jo Strømgren (Norge)	gorro gorri	[tgr]
desember 2000			
7-10	Kremet X (Norge)	gym	[tgr]
8-9	Thomas Ryer (Norge)	for første og siste gang	[tgr]

[tgr] bit teatergarasjen
[usf] scene usf
[dt] danseteatret
[vki] kunstindustrimuseet
Med forbehold om endringer
Informasjon -
tlf (+47)5523 2235
e-post:
info@bit-teatergarasjen.no web:
www.bitteatergarasjen.no
Billetter - Billettservice
tlf 815 33 133
e-post: www.billettservice.no
Høstsesongens tilbud -
Sesongkort [kr. 200.-]
gir halv pris på alle
forestillinger.

NETTVERK FOR SCENEKUNST Et turnésamarbeid for norsk og internasjonal scenekunst mellom Bergen Internasjonale Teater (BIT - Teatergarasjen), Teater Avant Garden i Trondheim og Black Box i Oslo. Nettverket startet i 1999 med midler fra Norsk Kulturråd. I 2000 presenterte nettverket Hollow Creature, Kremet X, Ingunn Bjørnsgaard Prosjekt IBP, Heine/Yukiko Og Simona Levy. Prosjektet har midler til og med 2001. Vi håper at nettverket kan komme inn under faste rammer, og gjerne med flere arenaer som har samtidsens scenekunst på agendaen. Vi presenterer her også programmet til de to andre teaterene for høsten, legg merke til BITs Skuddprogram (Ung norsk Scenekunst) og Avant Gardens markering av sitt tiårsjubileum Origami Republika i september.

September:
Origami Republika (Trondheim):
Markering av 10-årsjubileum

MOVE (Trondheim): Ny produksjon
Koreografi av Susanne Rasmussen
og Liv Gulbrandsen

Concervas (Barcelona):
Femina ex Machina

Oktober:
Teater NOR (Stamsund):
Reksten og Rosenvinge
For barn fra 4 år

Teater Dakini (Trondheim):
Fortellinger om dagen. Fortellinger for
hele familien, tidlig lørdag ettermiddag

Bal Teatret & Verk Produksjoner
(Skårup / Oslo): *Jet Hotel*

Pygméteatern (Stockholm):
Mitt i natten
Figurteater / skyggespill for
barn fra 3 år

H. Avdal / Y. Shinozaki (Norge / Japan):
Cast off skin

Ingun Bjørnsgaard Prosjekt IBP(Oslo):
Ny produksjon

November:
Teater Salieri (Stockholm):
...som en påtagligt påtånd dödlig kanin

Ander Elsås (Trondheim):
Simplicity without sick ambition

Kaptein Kaliber (Bergen):
Konsert / performance

Jazzkammer (Trondheim / Bergen):
Konsert

Francesco Lopez (Barcelona):
Konsert / performance

Opera Omnia (Oslo):
Poy
Musikkteater for barn fra 3 år

Forbehold om endringer. Endelig
program slippes medio august.

Høstprogrammet
Teaterhuset Avant Garden

TEATERHUSET
AVANT GARDEN

Teaterhuset
Avant Garden,
Olav Tryggvasonsgate 5,
N-7011 Trondheim.
Tlf (+47) 73 53 08 98 /
(+47) 73 53 55 92
Fax (+47) 73 52 47 32

e-post:
avantgarden@avantgarden.no
web:
www.avantgarden.no

Billettbestilling: 815 33 133